Vlaams Parlement

stuk **1411** (2011-2012) – Nr. 1
ingediend op 20 december 2011 (2011-2012)

Ontwerp van decreet

betreffende het economisch ondersteuningsbeleid

verzendcode: ECO

INHOUD

Memorie van toelichting 3
Voorontwerp van decreet 19
Advies van de Minaraad 33
Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen 47
Advies van de Raad van State 51
Ontwerp van decreet 63

MEMORIE VAN TOELICHTING

Overeenkomstig artikel 6, VI, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen zijn de gewesten onder meer bevoegd voor het economisch beleid.

In economische aangelegenheden oefenen de gewesten hun bevoegdheid uit met inachtneming van de beginselen van het vrije verkeer van personen, goederen, diensten en kapitalen en van de vrijheid van handel en nijverheid, alsook met inachtneming van het algemeen normatief kader van de economische unie en de monetaire eenheid, zoals vastgesteld door of krachtens de wet, en door of krachtens de internationale verdragen.

In de praktijk wordt het economisch ondersteuningsbeleid uitgevoerd op basis van het decreet betreffende het economisch ondersteuningsbeleid van 31 januari 2003 (hierna: het decreet van 31 januari 2003). Dit decreet werkte in op drie fundamentele pijnpunten van de oude expansiewetgeving:
– de Europese druk om zich maximaal in te passen in het Europees economisch instrumentarium;
– de omvorming van een complex juridisch instrumentarium naar een transparant en klantvriendelijk beleidskader;
– de omvorming van een verouderd economisch ondersteunend instrumentarium naar een modern stimuleringsinstrument.

Het decreet van 31 januari 2003 vormt de basis voor alle Vlaamse steunregimes die aangestuurd worden vanuit het Agentschap Ondernemen. Het bevat naast een aantal algemene bepalingen, ook de rechtsgrondslag voor onder andere investeringssteun aan kleine of middelgrote ondernemingen (kmo's) en aan grote ondernemingen in de regionale steunkaart, investeringssteun voor ecologie, steun voor advies en studies, steun voor opleiding, evenals bepalingen inzake bedrijventerreinen, bedrijfsgebouwen, steun naar aanleiding van een openbare ramp, reddings- en herstructureringssteun en ook de-minimissteun. Tot slot vormt dit decreet ook de juridische basis voor de steun inzake het stimuleren van ondernemerschap.

Het kaderdecreet maakte derhalve de vertaalslag van de bestaande Europese regelgeving naar het Vlaamse niveau omdat dit Europees kader de contouren bepaalt binnen dewelke de Vlaamse overheid een economisch ondersteuningsbeleid kan voeren. Verdere concretisering gebeurt in de vorm van uitvoeringsbesluiten.

Ondertussen werd het Europees regelgevend kader grondig gewijzigd. Met name werden volgende Europese kaderregelgevingen getroffen:
– verordening (EG) nr. 800/2008 van de Commissie van 6 augustus 2008 waarbij bepaalde categorieën steun op grond van de artikelen 87 en 88 van het Verdrag met de gemeenschappelijke markt verenigbaar worden verklaard (hierna: de Algemene Groepsvrijstellingsverordening);
– verordening (EG) nr. 1998/2006 van de Commissie van 15 december 2006 betreffende de toepassing van de artikelen 87 en 88 van het Verdrag op de-minimissteun;
– communautaire richtsnoeren inzake staatssteun voor milieubescherming (2008/C82/01);
– communautaire richtsnoeren inzake reddings- en herstructureringssteun aan ondernemingen in moeilijkheden (2004/C242/02);
– richtsnoeren inzake regionale steunmaatregelen 2007-2013 (2006/C54/08).

De actualisering van voorliggend decreet wil derhalve het kaderdecreet aanpassen in functie van dit nieuw Europees regelgevend kader. Deze bijsturing past tevens in het kader van de administratieve lastenverlaging en vereenvoudiging en verhoogt de transparantie van de regelgeving.

Juridisch-technisch vormt het huidige ontwerp van decreet een nieuw decreet, dat het decreet van 31 januari 2003 zal vervangen. Inhoudelijk kan het ontwerp van decreet echter eerder beschouwd worden als een wijzigingsdecreet, waarbij diverse artikelen in overeenstemming worden gebracht met het gewijzigde Europese kader. Omwille van de duidelijkheid en de leesbaarheid van het decreet wordt ervoor geopteerd om te werken met een nieuw decreet.

Het decreet van 31 januari 2003 verwijst naar een aantal Europese verordeningen, kaderregelingen, richtsnoeren en mededelingen die allen inhoudelijke criteria, definities, maximale steunpercentages, in aanmerking komende kosten enzovoort, bevatten waarbinnen de bevoegde overheden steun kunnen verlenen. De Europese bepalingen staan hoger in de hiërarchie der rechtsnormen en hebben directe werking.

Er is weliswaar voorzien dat 'de latere wijzigingen' van die Europese regelgeving in aanmerking worden genomen, maar daarmee kunnen niet alle mogelijkheden die het EU-kader biedt, worden opgevangen.

Het is evident dat wanneer de Europese regelgeving strenger wordt, dit automatisch met zich meebrengt dat ook de Vlaamse regelgeving die strengere bepalingen dient na te leven.

Anderzijds is het Europese staatssteunkader de laatste jaren op enkele punten versoepeld teneinde de lidstaten in staat te stellen nog meer te focussen op steun voor horizontale doelstellingen, zoals bijvoorbeeld opleiding, ecologie-investeringen enzovoort.

Het decreet van 31 januari 2003 bevat per categorie van steun een maximaal steunpercentage, zoals dat destijds bij de opstelling van het decreet van toepassing was. Maar voor enkele van die categorieën, zoals ecologie-investeringen en opleidingssteun, heeft de Europese Commissie sedertdien een hogere steunintensiteit aanvaard in de latere verordeningen.

Aangezien steun een gunst is en geen recht is een overheid niet verplicht om de maximaal toelaatbare steun te verlenen. De opname van absolute of percentuele steunbedragen of percentages zou theoretisch dan ook als een bewuste keuze van de wetgever kunnen worden gezien om lagere steun te verlenen dan mogelijk is volgens de EU-staatssteunregels.

Het gaat hier om een ongewild neveneffect. Het was enkel de bedoeling om de maximale grenzen van het Europese kader zo nauwgezet mogelijk weer te geven, waardoor de Vlaamse overheid haar beleid optimaal en ten volle kan ontwikkelen. Bij de opstelling van het decreet van 31 januari 2003 leefde de indruk dat de Europese staatssteunregels enkel strenger zouden worden. De realiteit heeft aangetoond dat dit op een aantal punten zeker het geval is, maar dat er eveneens voor bepaalde aspecten een versoepeling is opgetreden.

De Vlaamse overheid kan binnen het kader van het huidige decreet van 31 januari 2003 dus geen gebruik maken van alle mogelijkheden inzake economisch ondersteuningsbeleid die de Europese staatssteunregels in theorie toelaten.

In tijden van economische crisis is het aangewezen dat de steunverlenende overheden gebruik kunnen maken van alle Europees toelaatbare vormen van staatssteun, teneinde de concurrentiepositie ten aanzien van andere regio's en landen te behouden.

Het voorliggende ontwerp van decreet zal dan ook rekening houden met het gewijzigde Europese kader en opnieuw het maximaal toelaatbare Europese kader weergeven.

Om dezelfde problemen in de toekomst te vermijden, zal in het ontwerp van decreet niet langer gewerkt worden met expliciet opgenomen steunpercentages, maar zal telkens worden verwezen naar het toepasselijke artikel van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening waarin dat percentage wordt vermeld. Op die manier worden toekomstige wijzigingen van het Europese kader automatisch mee van toepassing in de Vlaamse regelgeving en is er niet telkens een 'reparatie' of aanpassing nodig, wat de duurzaamheid van de regelgeving ten goede zal komen.

De tekst van het ontwerp van decreet is grotendeels identiek aan de tekst van het decreet van 31 januari 2003. Vele artikels zijn onveranderd gebleven en andere zijn slechts lichtelijk geherformuleerd gelet op de gewijzigde terminologie van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening. De artikels waarin een numeriek maximaal steunpercentage was opgenomen, zijn aangepast door het opnemen van een verwijzing naar het van toepassing zijnde artikel van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening waarin dat steunpercentage wordt vermeld.

Bovendien vormt het ontwerp van decreet op zich ook geen directe rechtsgrond voor steun. De Vlaamse Regering dient nog steeds een beslissing te nemen omtrent de modaliteiten waarbinnen steun zal worden toegekend. Ook in het huidige regelgevende kader inzake het economisch ondersteuningsbeleid wordt zelden of nooit de maximaal toelaatbare steun gegeven, zowel om beleidsmatige, politieke als budgettaire redenen.

Maar het is wel aangewezen dat de Vlaamse Regering theoretisch over alle mogelijkheden kan beschikken om snel steun te verlenen indien dit wenselijk zou zijn. Dit geldt des te meer in een hoog concurrentiële omgeving waarbij buitenlandse investeerders de potentiele vestigingsplaatsen van hun investering tegen elkaar afwegen en het geven van subsidies een bepalende factor kan zijn. Als de wil bestaat om een voor Vlaanderen potentieel zeer belangrijk dossier maximaal te ondersteunen, dan moet daarover vaak snel kunnen beslist worden. Als op dat moment nog een decreetwijziging moet doorgevoerd worden, zal de potentiële investeerder wellicht geneigd zijn elders te investeren, waar hij vlugger zekerheid krijgt over het al dan niet verschaffen van subsidies.

Het is met andere woorden aangewezen om een maximale 'level playing field' in stand te houden ten aanzien van de concurrerende regio's en de Vlaamse overheid dezelfde maximale grenzen toe te staan die in de hele Europese Unie gelden voor steunverlenende overheden.

Toelichting bij de artikelen

Artikel 1

Dit artikel vergt geen commentaar.

Artikel 2

Het artikel is wat ingekort maar niet inhoudelijk gewijzigd.

Dit artikel geeft aan wat de doelstelling is van dit decreet. In vergelijking met het decreet van 31 januari 2003 is de doelstelling iets enger omschreven. Dit decreet is immers enkel bedoeld voor het economisch ondersteuningsbeleid en is ook in het verleden nooit gebruikt voor ondersteuning inzake werkgelegenheid of innovatie.

Artikel 3

Artikel 3 bevat een aantal definities die duidelijk maken welke ondernemingen als begunstigde kunnen worden weerhouden, welke vormen van steun kunnen verleend worden, de berekening van de steunintensiteit en welke gebieden in het Vlaamse Gewest als regionaal steungebied in aanmerking komen.

Artikel 3, 1°

Als onderneming komen zowel natuurlijke personen, eenmanszaken, handelsvennootschappen met rechtspersoonlijkheid van privaat recht, burgerlijke vennootschappen met handelsvorm van privaat recht, en buitenlandse ondernemingen met een gelijkaardig statuut in aanmerking.

Ondernemingen van publiek recht worden niet toegelaten. Dit is overeenkomstig de huidige steunmaatregelen waar de overheidsondernemingen ook al zijn uitgesloten. Bovendien worden omwille van de duidelijkheid de buitenlandse ondernemingen toegevoegd. Deze werden ook al aanvaard in het decreet van 31 januari 2003.

In tegenstelling tot het decreet van 31 januari 2003, is het gevestigd zijn of zich vestigen in het Vlaamse Gewest geen absolute noodzaak ab initio, aangezien de Vlaamse Regering hiervan kan afwijken (zie artikel 9).

Artikel 3, 2°, 3°, 4°

De definitie van kleine, middelgrote en grote ondernemingen steunt op verordening nr. 800/2008 van de Commissie van 6 augustus 2008 waarbij bepaalde categorieën steun op grond van de artikelen 87 en 88 van het Verdrag met de gemeenschappelijke markt verenigbaar worden verklaard, bijlage 1: definitie van kleine en middelgrote ondernemingen.

Deze definities zullen nader toegelicht worden in het besluit van de Vlaamse Regering. Dit impliceert het volgende:
– de berekening van het aantal werknemers;
– de berekening van de jaaromzet en het jaarlijks balanstotaal;
– de uiteenzetting van het zelfstandigheidscriterium, via het in rekening brengen van de partner- en verbonden ondernemingen.

Het onderscheid tussen de kleine, middelgrote en grote ondernemingen is onder andere belangrijk voor het bepalen van de steunintensiteit, het in aanmerking komen voor bepaalde steunregelingen en de onderscheiden voorwaarden.

Artikel 3, 5°

Er wordt verwezen naar de definitie voorzien in artikel 107 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VWEU). De steun behelst een economisch voordeel dat de begunstigde bij de gewone bedrijfsuitoefening niet zou hebben genoten.

Artikel 3, 6°

De steunintensiteit is het steunbedrag uitgedrukt als een brutopercentage van de in aanmerking komende kosten of investeringen, voor aftrek van directe belastingen.

Artikel 3, 7°

De regionale steunkaart is een kaart met gebieden die op sociaal-economisch gebied achtergebleven zijn en beantwoorden aan de voorwaarden, vermeld in de Europese richtsnoeren inzake regionale steunmaatregelen, zoals goedgekeurd door de Europese Commissie op 21 februari 2007 en door de Vlaamse Regering op 23 maart 2007 voor de periode van 1 januari 2007 tot en met 31 december 2013. Als deze steunkaart wordt herzien door de Europese Commissie of de Vlaamse Regering, wordt de nieuwe steunkaart in aanmerking genomen.

Artikel 3, 8°, 9°, 10°, 11° en 12°

Deze punten vergen geen commentaar.

Artikel 4

Dit artikel sluit cumulatie van steun niet uit, maar vereist dat de maximumpercentages zoals voorzien in de Europese regelgeving niet worden overschreden. Dit steunt op artikel 7 van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening.

In tegenstelling tot het decreet van 31 januari 2003 wordt niet langer verwezen naar de 'maximumsteunplafonds zoals vastgesteld in dit decreet' om te vermijden dat een decreetwijziging noodzakelijk zou zijn indien de Europese staatssteunregels in de toekomst meer mogelijkheden zouden toelaten.

Aan de Vlaamse Regering wordt de mogelijkheid geboden een verbod van cumulatie van steun op te leggen. Deze bevoegdheid wordt aan de Vlaamse Regering verleend om in bepaalde gevallen een administratieve overbelasting te vermijden. Dit kan het geval zijn indien de berekeningswijze van de subsidie-equivalent van steunvormen niet is vastgesteld en derhalve voor ieder individueel dossier moeilijk te becijferen is. Tevens zal de steunintensiteit in bepaalde gevallen moeilijk te becijferen zijn in welke mate er een cumul is indien de steun slechts gedeeltelijk op dezelfde kosten of investeringen betrekking heeft.

Artikel 5

Deze verplichting is belangrijk voor de beoordeling van de verenigbaarheid van de steun door de Europese Commissie. Niet alleen mag een begunstigde nog niet gestart zijn met de investering vooraleer de steun werd aangevraagd, er moet bovendien aangetoond worden dat de steun leidt tot een extra inspanning vanwege de begunstigde. Deze voorwaarde geldt bovendien voor alle vormen van steun en is generiek van toepassing, gelet op artikel 8 van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening.

De Vlaamse Regering krijgt de mogelijkheid om deze verplichting verder uit te werken.

Artikel 6

Deze algemene bepaling inzake investeringssteun is opgelegd door artikel 12 van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening. De bewoordingen van deze verordening worden zo nauwgezet mogelijk overgenomen.

Artikel 7

De verplichting tot het behouden van de investeringen gedurende drie (kmo) of vijf jaar (grote ondernemingen) is voorzien in artikel 12 van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening.

Omwille van de eenvormigheid en de verankering van de investeringen in Vlaanderen wordt deze verplichting van toepassing op zowel materiële als immateriële investeringen en voor zowel investeringssteun voor kmo's in het Vlaamse Gewest, regionale investeringssteun voor grote ondernemingen, evenals voor ecologie-investeringen.

Er wordt wel een uitzondering voorzien voor installaties of uitrustingen die door een snelle technologische verandering vlugger verouderd zijn. De onderneming wordt dan niet verplicht om diezelfde installaties of uitrustingen in stand te houden, maar mag deze vervangen door meer moderne apparatuur, op voorwaarde dat de economische activiteit zelf wel behouden blijft in de steunontvangende onderneming.

De voorwaarde inzake het behoud van de gecreëerde arbeidsplaatsen werd niet weerhouden gelet op het feit dat de steunmaatregelen vanuit het Agentschap Ondernemen niet werken via loonsubsidies.

Artikel 8

Deze voorwaarde geeft aan dat investeringen onderscheiden dienen te worden van kosten en stemt overeen met de boekhoudkundige definitie. Dit onderscheid is belangrijk aangezien kosten niet in alle steunregelingen kunnen gesteund worden.

Deze voorwaarde is opgenomen in artikel 12 van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening. Deze voorwaarde wordt van toepassing gemaakt op zowel de materiële als de immateriële investeringen.

Het begrip 'derde' wordt verder verduidelijkt door een verwijzing naar de partner- en verbonden ondernemingen in de zin van de Europese kmo-definitie.

Artikel 9

Dit artikel machtigt de Vlaamse Regering om een onderneming te ondersteunen die nog niet over een exploitatiezetel in het Vlaamse Gewest beschikt, maar die er zich wel toe verbindt om dit te doen. Het is immers niet ondenkbaar dat een onderneming enkel een exploitatiezetel in het Vlaamse Gewest zal oprichten indien zij ook daadwerkelijk steun zal krijgen. Deze mogelijkheid is een extra troef in het beïnvloeden van het lokalisatiebeleid van potentiële investeerders.

Artikel 10

Overeenkomstig artikel 15 van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening kan de overheid steun verlenen aan kleine en middelgrote ondernemingen voor investeringen in het volledige Vlaamse Gewest. Aan grote ondernemingen kan enkel investeringssteun verleend worden op basis van artikel 13 van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening voor investeringen in de regionale steungebieden.

Gelet op de praktische werkbaarheid van het economische ondersteuningsbeleid wordt de Vlaamse Regering met de nadere regeling van deze mogelijkheid belast, rekening houdend met de maximale steunintensiteiten.

Artikel 11

Er wordt bepaald hoe de steunintensiteit wordt berekend en welke materiële en immateriele investeringen in aanmerking komen.

In vergelijking met het decreet van 31 januari 2003 wordt niet langer verwezen naar de loonkosten omdat dit nooit werd toegepast.

Artikel 12

In tegenstelling tot het decreet van 31 januari 2003 waarin expliciete maximale steunpercentages waren opgenomen, wordt enkel verwezen naar het van toepassing zijnde maximale Europese steunpercentage, zoals voorzien in artikel 15 van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening.

Op die manier wordt een eventuele latere wijziging van de maxima door de Europese Commissie, automatisch mee in rekening gebracht.

Wat betreft de investeringssteun voor kmo's in het hele Vlaamse Gewest bedraagt de maximaal toelaatbare steun momenteel 10% (MO) of 20% (KO).

In de gebieden die zijn opgenomen in de regionale steunkaart kan steun worden verleend aan grote ondernemingen, naargelang de gemeente tot maximaal 10 of 15%.

Artikel 13

Dit artikel verwijst naar de definities inzake steun voor milieubescherming die voorzien zijn in artikel 17 van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening. Deze worden niet langer letterlijk overgenomen in het decreet.

Artikel 14

Het eerste lid van dit artikel verwijst naar de Algemene Groepsvrijstellingsverordening, dit decreet en de uitvoeringsbesluiten. Dat impliceert dat de maximale steunpercentages opgenomen in de Algemene Groepsvrijstellingsverordening van toepassing zijn. Zolang de voorwaarden van deze regelgeving worden nageleefd, moet er niet aangemeld worden bij de Europese Commissie vooraleer een steunregime in werking kan treden.

Het tweede lid verwijst enkel naar de richtsnoeren inzake staatssteun voor milieubescherming en de uitvoeringsbesluiten. Dat betekent dat indien de Vlaamse Regering dat wenst, zij kan afwijken van de beperkingen voorzien in de Algemene Groepsvrijstellingsverordening en kan opteren voor de hogere steunpercentages voorzien in de richtsnoeren. Aangezien deze echter niet zijn opgenomen in een vrijstellingsverordening, zal een dergelijk regime voorafgaandelijk moeten worden aangemeld bij de Europese Commissie en pas in werking kunnen treden na de goedkeuring ervan. Maar op deze manier behoudt de Vlaamse Regering in theorie de mogelijkheid om voor superstrategische dossiers met een groot belang voor Vlaanderen, hogere steunpercentages te voorzien, mits deze worden aanvaard door de EU-Commissie.

Gelet op de praktische werkbaarheid van het economische ondersteuningsbeleid wordt de Vlaamse Regering met de nadere regeling van deze mogelijkheid belast, rekening houdend met de maximale steunintensiteiten.

Artikel 15

Dit artikel bepaalt de investeringsprojecten waarvoor ecologiesteun kan verleend worden. De terminologie van die investeringsprojecten is overgenomen uit de Algemene Groepsvrijstellingsverordening.

In tegenstelling tot het decreet van 31 januari 2003 waarin expliciete maximale steunpercentages waren opgenomen, wordt enkel verwezen naar het van toepassing zijnde maximale Europese steunpercentage, zoals voorzien in de artikelen 18 tot en met 23 van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening.

Op die manier wordt een eventuele latere wijziging van de maxima door de Europese Commissie, automatisch mee in rekening gebracht.

In vergelijking met het decreet van 31 januari 2003 is de optie voor het ondersteunen van de verhuizing van ondernemingen weggevallen. Deze mogelijkheid is immers niet voorzien in de Algemene Groepsvrijstellingsverordening. Dit kan theoretisch evenwel nog steeds ondersteund worden via een steunmaatregel gebaseerd op de richtsnoeren inzake staatssteun voor milieubescherming. Gelet op de mogelijkheid voorzien in artikel 14, tweede lid, kan dergelijke steun dus nog steeds voorzien worden, mits een aanmeldingsprocedure bij de Europese Commissie.

Het oude artikel 16 van het decreet van 31 januari 2003 is weggevallen, aangezien de steunpercentages nu worden opgenomen door een verwijzing naar het relevante artikel van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening.

Artikel 16

Er wordt bepaald hoe de steunintensiteit wordt berekend en welke materiële en immateriele investeringen in aanmerking komen.

In artikel 16, §3, wordt bepaald dat enkel de extra investeringen in aanmerking worden genomen. Dit houdt in dat wanneer de investeringen voor de bescherming van het milieu niet gemakkelijk kunnen worden gescheiden van de totale investeringen, er rekening zal worden gehouden met objectieve en doorzichtige berekeningsmethoden, zoals bijvoorbeeld de investeringen die in technisch opzicht vergelijkbaar zijn, maar waarmee niet hetzelfde niveau van milieubescherming kan worden bereikt.

Gelet op de praktische werkbaarheid van het economische ondersteuningsbeleid wordt de Vlaamse Regering met de nadere regeling van de in aanmerking komende investeringen belast.

Artikel 17

Er kan enkel steun worden gegeven aan kleine en middelgrote ondernemingen inzake extern advies, studie en deelneming aan beurzen.

Inzake milieustudies die rechtstreeks verband houden met een ecologie-investering kan steun worden verleend aan zowel kmo's als aan grote ondernemingen.

Gelet op de praktische werkbaarheid van het economische ondersteuningsbeleid wordt de Vlaamse Regering met de nadere regeling van deze mogelijkheid belast rekening houdend met de maximale steunintensiteiten.

Artikel 18

Aangezien de Europese reglementering geen nadere bepalingen bevat omtrent de in aanmerking komende kosten met betrekking tot extern(e) advies en studie, dan dat diensten van permanente en periodieke aard en diensten die tot de gewone bedrijfsuitgaven behoren niet in aanmerking komen en gelet op de noodzaak aan een praktisch werkbaar economisch ondersteuningsbeleid, wordt deze materie verder uitgewerkt door de Vlaamse Regering.

Artikel 19

In tegenstelling tot het decreet van 31 januari 2003 waarin expliciete maximale steunpercentages waren opgenomen, wordt enkel verwezen naar het van toepassing zijnde maximale Europese steunpercentage, zoals voorzien in de Algemene Groepsvrijstellingsverordening.

Op die manier wordt een eventuele latere wijziging van de maxima door de Europese Commissie, automatisch mee in rekening gebracht.

Artikel 20

Voor de definities van algemene en specifieke opleidingen wordt verwezen naar het toepasselijke artikel 38 van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening.

Het onderscheid tussen algemene en specifieke opleiding is van belang aangezien voor algemene opleiding hogere steunintensiteiten kunnen toegekend worden.

Artikel 21

Aangezien bepaalde groepen werkzoekenden ernstige problemen ondervinden bij het vinden van een job biedt de Algemene Groepsvrijstellingsverordening de mogelijkheid extra steun te verlenen voor de opleiding van kwetsbare, uiterst kwetsbare of gehandicapte werknemers.

Artikel 22

Overeenkomstig artikel 39 van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening kan er steun verleend worden aan ondernemingen voor opleidingskosten. In het decreet wordt de mogelijkheid geboden steun te verlenen aan de opleiding van werkenden in de onderneming. Dit impliceert dat naast de opleiding voor werknemers ook de opleiding van de ondernemer in aanmerking kan komen voor steun.

Gelet op de praktische werkbaarheid van het economische ondersteuningsbeleid wordt de Vlaamse Regering met de nadere regeling van deze mogelijkheid belast rekening houdend met de maximale steunintensiteiten.

Artikel 23

De Algemene Groepsvrijstellingsverordening geeft een duidelijke opsomming van welke kosten de Vlaamse Regering in aanmerking kan nemen voor het berekenen van de steunintensiteit.

Gelet op de praktische werkbaarheid van het economische ondersteuningsbeleid wordt de Vlaamse Regering met de nadere regeling van de in aanmerking komende kosten belast.

Artikel 24

In tegenstelling tot het decreet van 31 januari 2003 waarin expliciete maximale steunpercentages waren opgenomen, wordt enkel verwezen naar het van toepassing zijnde maximale Europese steunpercentage, zoals voorzien in de Algemene Groepsvrijstellingsverordening.

Op die manier wordt een eventuele latere wijziging van de maxima door de Europese Commissie, automatisch mee in rekening gebracht.

Artikel 25

Dit artikel werd ingevoegd in het decreet van 31 januari 2003 bij decreet van 21 november 2008 houdende bepalingen tot begeleiding van de tweede aanpassing van de begroting 2008 (artikel 31bis). Aan dit artikel zijn geen inhoudelijke wijzigingen aangebracht.

De Vlaamse Regering kan steun verlenen aan projecten ter bevordering van het ondernemerschap onder de voorwaarden vermeld in de uitvoeringsbesluiten. Het ondernemerschap is een proces dat steeds evolueert. Omwille van deze dynamiek wordt verkozen om in dit artikel geen afgebakende definitie van ondernemerschap te geven en de Vlaamse Regering toe te laten het begrip te concretiseren naargelang de specifieke omstandigheden die van toepassing zijn.

De Vlaamse Regering kan het optreden coördineren van begunstigden die middelen ten laste van de Vlaamse begroting ontvangen voor ondernemerschapsbevordering. Het is

niet enkel de bedoeling om steun te verlenen aan projecten ter bevordering van ondernemerschap maar ook om de samenwerking tussen de begunstigden, onder meer financieel, te stimuleren en hun optreden te coördineren. Dergelijke samenwerking komt immers onvoldoende spontaan tot stand en dient als dusdanig actief ondersteund te worden. Doel is de kennis- en ervaringsuitwisseling, onder andere via netwerking, tussen de begunstigden te optimaliseren. Finaal moet dit de efficiëntie en de effectiviteit van de dienstverlening verhogen. De Vlaamse Regering zal deze coördinatie verder concreet uitwerken via haar uitvoeringsbesluiten.

Dit hoofdstuk van het decreet staat quasi volledig op zichzelf en valt grotendeels buiten de normale staatssteunregels. De staatssteunregels zijn immers alleen van toepassing op ondernemingen, die een economische activiteit uitoefenen.

In het kader van projecten ter bevordering van het ondernemerschap wordt echter ook vaak aan andere entiteiten (vzw's, onderwijsinstellingen, sectororganisaties, federaties enzovoort) steun verleend. Ook projecten die buiten de oproepen worden gesteund, worden vaak ingediend door andere entiteiten dan ondernemingen.

Vandaar wordt in artikel 25, §2, een onderscheid gemaakt tussen de steun inzake ondernemerschap die wordt gegeven aan ondernemingen, zoals gedefinieerd in artikel 3, 1°, van het decreet, die wel onder de staatssteunregels vallen enerzijds, en anderzijds de steun aan andere entiteiten, die niet onder de staatssteunregels vallen.

Enkel de bepalingen van het decreet in artikel 5 (stimulerend effect), hoofdstuk 12 (de-minimissteun), 14 (uitbetaling van de steun) en 15 (terugvordering) zijn van toepassing op steun voor ondernemerschap aan ondernemingen. De steun verleend aan ondernemingen is staatssteun en zal in dit geval moeten verantwoord worden op basis van de bepalingen van de De-minimisverordening, zoals beschreven in hoofdstuk 12.

De steun voor ondernemerschap aan entiteiten moet enkel voldoen aan de bepalingen van het decreet in artikel 5 (stimulerend effect), hoofdstuk 14 en 15. Strikt gezien gaat het hier niet om staatssteun in de zin van artikel 107 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie.

Vermits de begunstigden vooraf niet vaststaan en kunnen evolueren naargelang de gewijzigde economische omstandigheden en de beleidsprioriteiten wordt delegatie verleend aan de Vlaamse Regering.

Artikel 26

Dit artikel werd ingevoegd in het decreet van 31 januari 2003 bij decreet van 21 november 2008 houdende bepalingen tot begeleiding van de tweede aanpassing van de begroting 2008 (artikel 31ter). Aan dit artikel zijn geen inhoudelijke wijzigingen aangebracht.

Afhankelijk van het soort van project dat wordt gefinancierd, zal de Vlaamse Regering de steunintensiteit, de in aanmerking komende kosten en de mogelijkheid tot cumulatie verder bepalen in de respectieve uitvoeringsbesluiten.

Indien steun wordt toegekend aan ondernemingen zal De de-minimisverordening, opgenomen in hoofdstuk 12 van het decreet worden toegepast.

Artikel 27

Er is geen specifieke Europese regelgeving gewijd aan de steun voor de (her)uitrusting en (her)aanleg van terreinen en de oprichting, uitbreiding en modernisering van gebouwen, met het oog op het ter beschikking stellen van ondernemingen.

De mededeling van de Europese Commissie betreffende staatssteunelementen bij de verkoop van gronden en gebouwen door openbare instanties (97/C 209/03) stelt dat de verkoop van gronden door een publiekrechtelijke rechtspersoon beschouwd wordt als steun indien er een prijs wordt gehanteerd die lager is dan de marktprijs.

Gelet op de praktische werkbaarheid van het economische ondersteuningsbeleid wordt de Vlaamse Regering met de nadere regeling van dit artikel belast.

Artikel 28

De Europese reglementering bevat geen nadere bepalingen omtrent de in aanmerking komende kosten en investeringen betreffende steun voor de (her)uitrusting en (her)aanleg van terreinen en oprichting, uitbreiding en modernisering van gebouwen, met het oog op het ter beschikking stellen van ondernemingen.

Omwille van de noodzaak aan een praktisch werkbaar economisch ondersteuningsbeleid, wordt deze materie verder uitgewerkt door de Vlaamse Regering.

Artikel 29

De Europese reglementering bevat geen nadere bepalingen omtrent de maximumpercentages betreffende steun voor de (her)uitrusting en (her)aanleg van terreinen en oprichting, uitbreiding en modernisering van gebouwen, met het oog op het ter beschikking stellen van ondernemingen.

De Vlaamse Regering kan, rekening houdend met de economische noodwendigheden, de steunpercentages bepalen afhankelijk van de vast te stellen steuncriteria. Eveneens houdt dit de mogelijkheid in om eventueel de minimum- en maximumbedragen van de steun te bepalen.

Artikel 30

Dit artikel omschrijft op basis van de communautaire richtsnoeren inzake staatssteun voor milieubescherming (2008/C 82/01) het begrip vervuiler als diegene die schade toebrengt aan het milieu of daarvoor de voorwaarden schept zoals nader bepaald in de toepasselijke milieureglementering. Dit wijst erop dat sanering hier dient begrepen te worden in de enge zin, namelijk als investeringen die ondernemingen verrichten om de aantastingen van het milieu te herstellen. Wat betreft bedrijventerreinen gaat het hierbij om de aantasting van de kwaliteit van de bodem en het oppervlakte- of grondwater.

Artikel 31

Overeenkomstig punt (132) van de communautaire richtsnoeren inzake staatssteun voor milieubescherming kan er steun verleend worden aan ondernemingen voor de sanering van vervuilde bedrijventerreinen indien de vervuiler niet bekend is of niet aansprakelijk kan gesteld worden.

Naar analogie wordt in het decreet ook steunverlening mogelijk gemaakt voor de sanering van vervuilde bedrijfsgebouwen. Eveneens kan er steun verleend worden voor de sanering door een publiekrechtelijke rechtspersoon.

Indien vaststaat wie de vervuiler is, dient deze overeenkomstig het aansprakelijkheidsbeginsel en bij ontstentenis van steun de sanering te financieren.

Gelet op de praktische werkbaarheid van het economische ondersteuningsbeleid wordt de Vlaamse Regering met de nadere regeling van deze mogelijkheid belast, rekening houdend met de maximale steunintensiteiten.

Artikel 32

Overeenkomstig punt (134) van de communautaire richtsnoeren inzake staatssteun voor milieubescherming worden de investeringen en kosten vermeld die de Vlaamse Regering in aanmerking kan nemen voor het berekenen van de steunintensiteit.

Artikel 33

Het maximumpercentage vermeld in punt (133) van de communautaire richtsnoeren inzake staatssteun voor milieubescherming wordt overgenomen. De Vlaamse Regering kan rekening houdend met de economische noodwendigheden de steunpercentages bepalen binnen deze marge afhankelijk van de vast te stellen steuncriteria. Eveneens houdt dit de mogelijkheid in om eventueel de minimum- en maximumbedragen van de steun te bepalen.

In vergelijking met het decreet van 31 januari 2003 is de mogelijkheid om tot 15% steun te geven voor de kosten en investeringen van de werkzaamheden weggevallen, aangezien dit niet langer voorzien is in de nieuwe communautaire richtsnoeren inzake staatssteun voor milieubescherming.

Artikel 34

Deze materie werd voorheen geregeld in artikel 42 van de wet van 30 december 1970 betreffende de economische expansie en artikel 44 van het besluit van de Vlaamse Regering van 16 juni 1998 tot regeling van de toekenningsvoorwaarden, de subsidiepercentages en het beheer van de bedrijventerreinen en bedrijfsgebouwen.

Het decreet biedt stimulansen aan de betrokken actoren om de doelstelling inzake het aanbod aan bedrijventerreinen, doorgangsgebouwen enzovoort, te halen. Dit betekent evenwel dat het Vlaamse Gewest in zekere mate afhankelijk blijft van de initiatieven die de actoren al dan niet ontplooien. Derhalve en gelet op het belang om het vestigingsklimaat te bevorderen, is in dit artikel voorzien dat het Vlaamse Gewest zelf actie kan ondernemen.

Artikel 35

Rekening houdend met de ervaringen uit het verleden zoals de dioxinecrisis, overstromingen, overvloedige regenval enzovoort, wordt aan de Vlaamse Regering de mogelijkheid geboden om snel en efficiënt op te treden zodat de bedrijfswereld in staat wordt gesteld de schade zo spoedig mogelijk te herstellen zodat bijkomende economische schade wordt vermeden.

Artikel 36

Dit artikel voorziet een vangnet voor ondernemingen in moeilijkheden binnen de uiterst stringente bepalingen die door de Europese regelgeving worden opgelegd via de communautaire richtsnoeren inzake reddings- en herstructureringssteun aan ondernemingen in moeilijkheden (2004/C242/02).

Artikel 37

Verordening (EG) nr. 1998/2006 van de Commissie van 15 december 2006 betreffende de toepassing van de artikelen 87 en 88 van het Verdrag op de-minimissteun, omschrijft de-minimissteun als de steun waarvan het bedrag over een periode van drie jaar een plafond van 200.000 euro niet overschrijdt, het handelsverkeer tussen de lidstaten niet ongunstig

beïnvloedt en de mededinging niet vervalst of dreigt te vervalsen. Derhalve kan de Vlaamse Regering van de steunpercentages afwijken.

Het plafond wordt uitgedrukt als een subsidie. Wanneer steun in een andere vorm wordt verleend, dient het subsidie-equivalent vastgesteld te worden.

De relevante periode van drie jaar is de periode van het huidige boekjaar en twee voorgaande boekjaren. Het totale bedrag aan de-minimissteun dient in rekening gebracht worden, ongeacht de steunverlenende overheid, het soort project of de in aanmerking komende kosten.

De de-minimissteun wordt geacht te zijn verleend op het tijdstip waarop de begunstigde een wettelijke aanspraak op de steun verwerft.

Artikel 38

Het eerste lid van artikel 38 machtigt de Vlaamse Regering om het decreet aan te passen aan de toekomstige wijzigingen van het Europese regelgevend kader inzake staatssteun. Op die manier wordt vermeden dat er steeds weer een decreetsaanpassing nodig zou zijn, indien de Europese regelgeving strenger of soepeler zou worden en aldus minder of meer steun zou toelaten dan wat voorheen de norm was. Zo kan de Vlaamse overheid snel op de bal spelen bij het overtuigen van eventuele nieuwe investeerders en moet niet steeds een lange decreetwijzigingsprocedure gevolgd worden waardoor de concurrentiepositie van Vlaanderen kan geschaad worden.

Het tweede lid van artikel 38 bepaalt dat er slechts steun kan worden toegekend na de inwerkingtreding van de uitvoeringsbesluiten. Dat artikel is nodig opdat het decreet op zichzelf geen rechtstreekse basis voor het verlenen van steun zou zijn, zodat een aanmeldingsprocedure bij de Europese Commissie niet nodig is. Het zijn de uitvoeringsbesluiten die conform de geldende Europese staatssteunregels moeten aangemeld worden bij de Europese Commissie, dan wel vrijgesteld zijn van aanmelding op basis van een van de groepsvrijstellingsverordeningen.

Het derde lid van artikel 38 geeft de Vlaamse Regering de mogelijkheid om een voorgenomen steunmaatregel, die niet 100% past binnen de in dit decreet beschreven categorieën van steun, alsnog aan te melden bij de Europese Commissie, op basis van artikel 107 VWEU. Dat artikel geeft de lidstaten de mogelijkheid om gelijk welk steunvoornemen aan te melden bij de Europese Commissie zodat deze laatste kan verifiëren of de steun verenigbaar is met het verdrag.

Artikel 39

Dit artikel betekent dat de aanvraag om uitbetaling moet ingediend worden binnen de zes maanden na het beëindigen van het project.

Deze termijn kan op twee manieren gemotiveerd worden:
– het ‘incentive’-karakter van de maatregel neemt af naarmate men een langere termijn voorziet: een ondernemer die langer wacht om zijn toegekende steun op te vragen heeft deze waarschijnlijk niet nodig;
– de administratieve budgettaire beheersbaarheid: een korte verjaringstermijn laat toe de rekeningen systematisch en snel uit te zuiveren van ‘encours’.

De verwijzing naar artikel 100 van de gecoördineerde wetten op de rijkscomptabiliteit wordt vervangen door de verwijzing naar artikel 15 van de wet van 16 mei 2003 tot vaststelling van de algemene bepalingen die gelden voor de begrotingen, de controle op de subsidies en voor de boekhouding van de gemeenschappen en de gewesten, alsook voor

de organisatie van de controle door het Rekenhof. Deze vervanging gebeurt omdat de wet van 16 mei 2003 in werking treedt op 1 januari 2012 en dit decreet in werking zal treden na 1 januari 2012.

Artikel 40

De Vlaamse Regering wordt gemachtigd om de gevallen van terugvordering te bepalen. Deze machtiging gebeurt met behoud van de toepassing van de bepalingen van de wet van 16 mei 2003, het decreet van 8 juli 2011 houdende regeling van de begroting, de boekhouding, de toekenning van subsidies en de controle op de aanwending ervan, en de controle door het Rekenhof en de wet van 7 juni 1994 tot wijziging van het koninklijk besluit van 31 mei 1933 betreffende de verklaringen te doen in verband met subsidies, vergoedingen en toelagen van elke aard, die geheel of gedeeltelijk ten laste zijn van de Staat. Deze regels bepalen het kader waarbinnen de Vlaamse Regering kan optreden.

Er wordt eveneens een interestvoet voorzien die in geval van terugvordering van toepassing zal zijn. Dit heeft als doel de normale marktsituatie te herstellen en het door de concurrenten van de begunstigde, die onterecht steun kreeg, geleden nadeel te herstellen. Bovendien is de druk groter om sneller terug te betalen, wat de begroting positief beïnvloedt.

De Vlaamse Regering bepaalt de termijn binnen dewelke men kan terugvorderen en de termijnen waarbinnen de feiten die aanleiding geven tot terugvordering zich moeten voordoen. Het is niet de bedoeling dat de mogelijkheid tot terugvordering onbeperkt in de tijd mogelijk is. De onderneming heeft de steun definitief verworven nadat de termijn tot terugvordering is verstreken.

Artikel 41

Het decreet van 31 januari 2003 zal worden vervangen door het nieuwe decreet en kan dus worden opgeheven.

Geen overgangsmaatregelen of regeling van de inwerkingtreding nodig

De bestaande uitvoeringsbesluiten blijven onverminderd van kracht, aangezien ze al in werking zijn getreden. Conform de ‘Beginselen van de wetgevingstechniek. Handleiding voor het opstellen van wetgevende en reglementaire teksten’ van de afdeling Wetgeving van de Raad van State zijn er drie mogelijkheden voor de uitvoeringsbesluiten van een opgeheven wetgevende tekst.

1. Eerste mogelijkheid: de uitvoeringsbesluiten ontlenen geen rechtsgrond aan de nieuwe wetgevende tekst. In dat geval kunnen de uitvoeringsbesluiten van de opgeheven wetgevende tekst niet meer worden toegepast en moet de steller ervan ze uitdrukkelijk opheffen.

2. Tweede mogelijkheid: de uitvoeringsbesluiten ontlenen wel rechtsgrond aan de nieuwe wetgevende tekst. In dat geval hoeft de steller van de besluiten niets te doen: de besluiten kunnen gewoon gehandhaafd worden. Ze hoeven niet gewijzigd te worden enkel en alleen om rekening te houden met het feit dat de basiswetgeving gewijzigd is.

3. Derde mogelijkheid: de uitvoeringsbesluiten ontlenen onvoldoende rechtsgrond aan de nieuwe wetgevende tekst, in die zin dat slechts een aantal bepalingen van de besluiten er rechtsgrond aan ontlenen. In dat geval kan in de nieuwe wetgevende tekst worden bepaald dat die besluiten bij wijze van overgangsregeling van kracht blijven. Het is dan wel raadzaam te verduidelijken dat die besluiten van kracht blijven tot ze door de steller ervan worden opgeheven. Zonder beperking in de tijd kan de nieuwe wetgevende tekst immers zo geïnterpreteerd worden dat hij de bestaande besluiten

impliciet tot wetgevende teksten maakt, die de uitvoerende macht bijgevolg niet mag wijzigen of opheffen. De bestaande besluiten moeten zo snel mogelijk daadwerkelijk worden opgeheven, gelijktijdig met het uitvaardigen van nieuwe uitvoeringsbesluiten.

In dit geval is de tweede mogelijkheid van toepassing. Zowel het decreet betreffende het economisch ondersteuningsbeleid van 31 januari 2003 als het onderhavige ontwerp van decreet bieden voldoende rechtsgrond. De uitvoeringsbesluiten blijven dan ook gewoon gehandhaafd.

De minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

VOORONTWERP VAN DECREET

Vlaamse Regering

Voorontwerp van decreet betreffende het economisch ondersteuningsbeleid

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Hoofdstuk 1. Algemeen

Afdeling 1. Algemene bepalingen

Artikel 1. Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Art. 2. De Vlaamse Regering kan met betrekking tot categorieën van steun, vermeld in dit decreet, en met inachtneming van de regels, vermeld in dit decreet, steun verlenen aan projecten inzake het economisch ondersteuningsbeleid binnen de vastgestelde begrotingskredieten.

Afdeling 2. Definities

Art. 3. In dit decreet wordt verstaan onder:
1°onderneming: de natuurlijke personen die koopman zijn of een zelfstandig beroep uitoefenen, handelsvennootschappen met rechtspersoonlijkheid van privaat recht, burgerlijke vennootschappen met handelsvorm van privaat recht, en buitenlandse ondernemingen met een gelijkaardig statuut, die beschikken over een exploitatiezetel in het Vlaamse Gewest;
2°kleine ondernemingen: ondernemingen die, rekening houdend met de partner en verbonden ondernemingen als vermeld in bijlage I van de algemene groepsvrijstellingsverordening, cumulatief aan al de volgende voorwaarden voldoen:
a) minder dan 50 werkzame personen tewerkstellen;
b) een jaaromzet of een jaarlijks balanstotaal hebben van maximaal 10 miljoen euro;
3° middelgrote ondernemingen: ondernemingen die, rekening houdend met de partner en verbonden ondernemingen als vermeld in bijlage I van de algemene groepsvrijstellingsverordening, cumulatief aan al de volgende voorwaarden voldoen:
a) minder dan 250 werkzame personen tewerkstellen;

b) een jaaromzet hebben van maximaal 50 miljoen euro, of een jaarlijks balanstotaal van maximaal 43 miljoen euro;
c) geen kleine onderneming zijn;
4° grote ondernemingen: ondernemingen die niet ressorteren onder de categorie kleine of middelgrote onderneming;
5° steun: elke maatregel waarbij een economisch voordeel wordt verleend, die met overheidsmiddelen wordt bekostigd;
6° steunintensiteit: het steunbedrag, uitgedrukt als een brutopercentage van de in aanmerking komende kosten of investeringen van het project, voor aftrek van de directe belastingen;
7° regionale steunkaart: een kaart met gebieden die op sociaal-economisch gebied achtergebleven zijn en beantwoorden aan de voorwaarden, vermeld in de Europese richtsnoeren inzake regionale steunmaatregelen (Publicatieblad van 4 maart 2006, C 54) .Die gebieden zijn voor Vlaanderen vastgelegd in de regionale steunkaart van het Vlaamse Gewest, goedgekeurd door de Europese Commissie op 21 februari 2007 en door de Vlaamse Regering op 23 maart 2007 voor de periode van 1 januari 2007 tot en met 31 december 2013.Als de steunkaart wordt herzien door de Europese Commissie of de Vlaamse Regering, wordt de nieuwe steunkaart in aanmerking genomen;
8° algemene groepsvrijstellingsverordening: verordening (EG) nr. 800/2008 van de Commissie van 6 augustus 2008 waarbij bepaalde categorieën steun op grond van de artikelen 87 en 88 van het Verdrag met de gemeenschappelijke markt verenigbaar worden verklaard (Publicatieblad van 9 augustus 2008, L 214), en alle latere wijzigingen;
9° de-minimisverordening: verordening (EG) nr. 1998/2006 van de Commissie van 15 december 2006 betreffende de toepassing van de artikelen 87 en 88 van het Verdrag op de-minimissteun (Publicatieblad van 28 december 2006, L 379), en alle latere wijzigingen;
10° richtsnoeren inzake milieu: communautaire richtsnoeren inzake staatssteun voor milieubescherming (Publicatieblad van 1 april 2008, C 82), en alle latere wijzigingen;
11° richtsnoeren inzake reddings- en herstructureringssteun: communautaire richtsnoeren inzake reddings- en herstructureringssteun aan ondernemingen in moeilijkheden (Publicatieblad van 1 oktober 2004, C 244), en alle latere wijzigingen;
12° Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie: het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, ondertekend te Rome op 25 maart 1957, laatst gewijzigd bij het Verdrag van Lissabon tot wijziging van het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, ondertekend te Lissabon, 13 december 2007 (Publicatieblad van 30 maart 2010, C83), en alle latere wijzigingen.

Afdeling 3. Algemene voorwaarden

Art. 4. De cumulatie van steun, zoals vermeld in artikel 107 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, ongeacht de bron, hetzij Europees, federaal, Vlaams, provinciaal of gemeentelijk niveau, en in welke vorm ook verleend, met betrekking tot dezelfde investeringen of kosten mag niet tot gevolg hebben dat de geldende Europese maximumsteunplafonds worden overschreden.

De Vlaamse Regering kan een verbod van cumulatie van steun voor dezelfde investeringen of kosten opleggen.

Art. 5. Er kan alleen steun worden verleend als die een stimulerend effect heeft.

De Vlaamse Regering bepaalt wanneer aan die voorwaarde is voldaan.

Afdeling 4. Voorwaarden met betrekking tot steun toegekend overeenkomstig hoofdstuk 2 en 3

Art. 6. Ter uitvoering van artikel 12 van de algemene groepsvrijstellingsverordening moet het project betrekking hebben op de oprichting van een nieuwe onderneming, de uitbreiding van een bestaande onderneming, het verrichten van werkzaamheden die een fundamentele wijziging meebrengen in het product of het productieproces van een bestaande onderneming, bijvoorbeeld door middel van rationalisatie, diversificatie of modernisering. De Vlaamse Regering kan de overname in aanmerking nemen van een onderneming die gesloten is of die zou hebben moeten sluiten als een dergelijke overname achterwege was gebleven.

Art. 7. De investeringen moeten gedurende vijf jaar door de onderneming worden geëxploiteerd en moeten behouden blijven.

De Vlaamse Regering kan beslissen dat de investeringen door kleine en middelgrote ondernemingen gedurende drie jaar geëxploiteerd en behouden moeten blijven.

Art. 8. De investeringen moeten in het actief van de ondernemingsbalans worden opgenomen, als vaste activa afgeschreven worden, met uitzondering van gronden, en moeten tegen marktvoorwaarden verworven worden van een derde. Onder derde wordt verstaan een onderneming die geen partner of verbonden onderneming is als vermeld in bijlage I van de algemene groepsvrijstellingsverordening.

Art. 9. De Vlaamse Regering kan beslissen een onderneming die nog niet over een exploitatiezetel in het Vlaamse Gewest beschikt, maar er zich toe verbindt een exploitatiezetel in het Vlaamse Gewest op te richten, in aanmerking te laten komen voor steun.

Hoofdstuk 2. Investeringssteun

Afdeling 1. Toepassingsgebied

Art. 10. De Vlaamse Regering kan steun verlenen aan kleine ondernemingen en middelgrote ondernemingen voor investeringen in het Vlaamse Gewest onder de voorwaarden, vermeld in de algemene groepsvrijstellingsverordening, dit decreet en de uitvoeringsbesluiten. Aan de grote ondernemingen kan ze alleen steun verlenen voor investeringen in de regionale steunkaart onder de voorwaarden, vermeld in dit decreet en de uitvoeringsbesluiten.

Afdeling 2. Steunintensiteit

Art. 11. De steunintensiteit wordt berekend als een percentage van de in aanmerking komende investeringen.

De Vlaamse Regering kan de volgende materiële investeringen in aanmerking nemen: investeringen in grond, gebouwen, machines, installaties en uitrusting.

De Vlaamse Regering kan de volgende immateriële investeringen in aanmerking nemen: activa die de technologieoverdracht inhouden door de verwerving van octrooirechten, licenties, knowhow of niet-geoctrooieerde technische kennis.

Art. 12. De Vlaamse Regering kan binnen het volledige grondgebied van het Vlaamse Gewest investeringssteun verlenen aan kleine en middelgrote ondernemingen. De maximale steunintensiteit wordt bepaald in artikel 15, punt 2, van de algemene groepsvrijstellingsverordening.

De Vlaamse Regering kan binnen de gebieden die zijn opgenomen in de regionale steunkaart, regionale investeringssteun verlenen aan ondernemingen, met in achtneming van de maximale steunpercentages die door de Europese Commissie zijn vastgelegd bij de aanvaarding van de regionale steunkaart, met behoud van de mogelijkheid om voor kleine en middelgrote ondernemingen de hogere steunpercentages, vermeld in het eerste lid, toe te passen.

Hoofdstuk 3. Steun voor ecologie-investeringen

Afdeling 1. Definities

Art. 13. De definities, vermeld in artikel 17 van de algemene groepsvrijstellingsverordening, zijn van toepassing in dit hoofdstuk.

Afdeling 2. Toepassingsgebied

Art. 14. De Vlaamse Regering kan steun verlenen aan ondernemingen voor ecologie-investeringen in het Vlaamse Gewest onder de voorwaarden, vermeld in de algemene groepsvrijstellingsverordening, dit decreet en de uitvoeringsbesluiten.

De Vlaamse Regering kan in afwijking van het eerste lid steun verlenen aan ondernemingen voor ecologie-investeringen onder de voorwaarden, vermeld in de richtsnoeren inzake milieu en de uitvoeringsbesluiten.

Afdeling 3. Steunintensiteit

Art. 15. §1. De Vlaamse Regering kan investeringssteun verlenendie ondernemingen in staat stelt verder te gaan dan communautaire normen inzake milieubescherming of, bij ontstentenis van communautaire normen, het niveau van milieubescherming te doen toenemen. De maximale steunintensiteit wordt bepaald in artikel 18, punt 4, van de algemene groepsvrijstellingsverordening.

§2. De Vlaamse Regering kan steun verlenen voor de aanschaf van nieuwe vervoersmiddelen die verder gaan dan communautaire normen of die, bij ontstentenis van communautaire normen, het niveau van milieubescherming doen toenemen. De maximale steunintensiteit wordt bepaald in artikel 19, punt 5, van de algemene groepsvrijstellingsverordening.

Er kan steun worden verleend voor de aanschaf van nieuwe vervoersmiddelen voor vervoer per spoor, over de weg, over de binnenwateren en over zee die aan vastgestelde communautaire normen voldoen, wanneer deze aanschaf geschiedt vóór de inwerkingtreding van de nieuwe communautaire normen en wanneer deze nieuwe normen, zodra deze verplicht worden, niet met terugwerkende kracht op reeds aangeschafte vervoersmiddelen van toepassing zullen zijn.

Er kan steun worden verleend voor vernieuwingsoperaties van bestaande voertuigen met het oog op milieubescherming, als de bestaande vervoersmiddelen worden aangepast aan milieunormen die nog niet van kracht waren op het tijdstip dat die bedrijfsmiddelen in bedrijf werden genomen of als voor de vervoersmiddelen geen milieunormen van toepassing zijn.

§3. De Vlaamse Regering kan steun verlenen aan kleine en middelgrote ondernemingen ten behoeve van vroege aanpassing aan toekomstige communautaire normen. De maximale steunintensiteit wordt bepaald in artikel 20, punt 3, van de algemene groepsvrijstellingsverordening.

Er kan steun worden verleend als de communautaire normen zijn goedgekeurd. De investering moet ten minste één jaar voor de inwerkingtreding van de normen ten uitvoer zijn gelegd en beëindigd zijn.

§4. De Vlaamse Regering kan steun verlenen voor investeringen op energiegebied, zoals:
1° investeringen ten behoeve van energiebesparende maatregelen. De maximale steunintensiteit wordt bepaald in artikel 21, punt 2 en 4, van de algemene groepsvrijstellingsverordening;
2° investeringen ten behoeve van hoogrenderende warmtekrachtkoppeling. De maximale steunintensiteit wordt bepaald in artikel 22, punt 2, van de algemene groepsvrijstellingsverordening;
3° investeringen ten behoeve van energie uit hernieuwbare energiebronnen. De maximale steunintensiteit wordt bepaald in artikel 23, punt 2, van de algemene groepsvrijstellingsverordening.

Art. 16.§1. De steunintensiteit wordt berekend als een percentage van de in aanmerking komende ecologie-investeringen.

§2. De Vlaamse Regering kan de volgende materiële investeringen in aanmerking nemen: investeringen in gronden als deze absoluut noodzakelijk zijn om aan de milieudoelstellingen te voldoen, in gebouwen, installaties en uitrustingen, met als doel vervuiling en hinder te beperken of te beëindigen, en investeringen om de productiemethoden aan te passen met het oog op de bescherming van het milieu.

De Vlaamse Regering kan de volgende immateriële investeringen in aanmerking nemen: activa die de technologieoverdracht inhouden door de verwerving van octrooirechten, licenties, knowhow of niet-geoctrooieerde technische kennis.

§3. Alleen de extra investeringen die noodzakelijk zijn om een niveau van milieubescherming te bereiken dat de communautaire normen in kwestie overtreft, worden in aanmerking genomen.

De Vlaamse Regering kan de exploitatiebaten en -kosten in aanmerking nemen voor de bepaling van de extra investeringen.

Hoofdstuk 4. Steun voor extern advies, studies en deelneming aan beurzen

Afdeling 1. Toepassingsgebied

Art. 17. §1. De Vlaamse Regering kan steun verlenen aan kleine en middelgrote ondernemingen voor extern advies, studie en deelneming aan beurzen onder de voorwaarden, vermeld in de algemene groepsvrijstellingsverordening, dit decreet en de uitvoeringsbesluiten.

§2. De Vlaamse Regering kan steun verlenen aan ondernemingen voor milieustudies die rechtstreeks verband houden met de in artikel 15 vermelde steun voor ecologie-investeringen, onder de voorwaarden, vermeld in de algemene groepsvrijstellingsverordening, dit decreet en de uitvoeringsbesluiten.

Afdeling 2. Steunintensiteit

Art. 18. §1. De steunintensiteit wordt berekend als een percentage van de in aanmerking komende kosten voorextern advies, studie en deelneming aan beurzen.

§2. De Vlaamse Regering bepaalt de in aanmerking komende kosten voorextern advies, studie en deelneming aan beurzen.

Diensten van permanente of periodieke aard van de onderneming en diensten die tot de gewone bedrijfsuitgaven van de onderneming behoren, komen niet in aanmerking.

Art. 19. De Vlaamse Regering kan voor extern advies, studie en deelneming aan beurzensteun verlenen aan kleine en middelgrote ondernemingen. De maximale steunintensiteit wordt bepaald in artikel 26, punt 2, en artikel 27, punt 2, van de algemene groepsvrijstellingsverordening.

De Vlaamse Regering kan voor milieustudies die rechtstreeks verband houden met de steun voor ecologie-investeringen, vermeld in artikel 15, steun verlenen aan ondernemingen. De maximale steunintensiteit wordt bepaald in artikel 24, punt 2, van de algemene groepsvrijstellingsverordening.

Hoofdstuk 5. Steun voor opleiding

Afdeling 1. Definities

Art. 20. Voor de toepassing van dit hoofdstuk wordt verstaan onder:
1° algemene opleiding: een opleiding, als vermeld in artikel 38, punt 2, van de algemene groepsvrijstellingsverordening;
2° specifieke opleiding: een opleiding, als vermeld in artikel 38, punt 1, van de algemene groepsvrijstellingsverordening.

Art. 21. De werknemers, vermeld in artikel 2,18°, 19° en 20°, van de algemene groepsvrijstellingsverordening, kunnen door de Vlaamse Regering als kwetsbare, uiterst kwetsbare of gehandicapte werknemers in aanmerking genomen worden.

Afdeling 2. Toepassingsgebied

Art. 22. De Vlaamse Regering kan steun verlenen aan ondernemingen voor interne en externe opleiding van werkenden onder de voorwaarden, vermeld in de algemene groepsvrijstellingsverordening, dit decreet en de uitvoeringsbesluiten.

Afdeling 3. Steunintensiteit

Art. 23. De steunintensiteit wordt berekend als een percentage van de in aanmerking komende kosten van de opleiding.

De Vlaamse Regering kan de opleidingskosten, vermeld in artikel 39, punt 4, van de algemene groepsvrijstellingsverordening in aanmerking nemen.

Art. 24. De Vlaamse Regering kan opleidingssteun verlenen voor specifieke en algemene opleidingen. De maximale steunintensiteit wordt bepaald in artikel 39, punt 2, van de algemene groepsvrijstellingsverordening.

Hoofdstuk 6. - Steun voor ondernemerschapsbevordering

Afdeling 1. - Toepassingsgebied

Art. 25.§1. De Vlaamse Regering kan steun verlenen aan projecten ter bevordering van het ondernemerschap en kan het optreden coördineren van begunstigden die middelen ten laste van de Vlaamse begroting ontvangen voor ondernemerschapsbevordering onder de voorwaarden, vermeld in de uitvoeringsbesluiten.

De projecten kunnen betrekking hebben op:
1° het sensibiliseren over ondernemers, bedrijven en ondernemerschap;
2° het aanleren van attitudes, competenties en vaardigheden ter stimulering van de ondernemingszin en de performantie van ondernemingen.

De Vlaamse Regering kan die lijst verduidelijken en aanvullen overeenkomstig de beleidsprioriteiten en de noodzakelijkheden.

§2. De steun kan worden verleend aan:
1° ondernemingen als vermeld in artikel 3, 1°, met behoud van de toepassing van artikel 5 en hoofdstuk 12, 14 en 15;
2° entiteiten die niet voldoen aan 1°, met behoud van de toepassing van artikel 5 en hoofdstuk 14 en 15.

§3. De Vlaamse Regering kan de begunstigden, vermeld in paragraaf 2, verder concretiseren in functie van de noodzakelijkheden en de beleidsprioriteiten.

Afdeling 2. Steunintensiteit

Art. 26. De steunintensiteit wordt berekend als een percentage van de in aanmerking komende kosten.

De Vlaamse Regering bepaalt de in aanmerking komende kosten en de steunintensiteit.

De Vlaamse Regering bepaalt in welke mate er cumulatie van steun is toegelaten, ongeacht de bron en in welke vorm ook verleend, met betrekking tot dezelfde kosten.

Hoofdstuk 7. Steun voor de (her)uitrusting en (her)aanleg van bedrijventerreinen en oprichting, uitbreiding en modernisering van bedrijfsgebouwen

Afdeling 1. Toepassingsgebied

Art. 27. De Vlaamse Regering kan steun verlenen aan publiekrechtelijke rechtspersonen die aangewezen zijn door de Vlaamse Regering voor de (her)uitrusting en (her)aanleg van terreinen en de oprichting, uitbreiding en modernisering van gebouwen in het Vlaamse Gewest, met het oog op het ter beschikking stellen van ondernemingen, onder de voorwaarden, vermeld in dit decreet en de uitvoeringsbesluiten.

De Vlaamse Regering kan steun verlenen aan ondernemingen voor de (her)uitrusting en (her)aanleg van terreinen in het Vlaamse Gewest, met het oog op het ter beschikking stellen van ondernemingen, onder de voorwaarden, vermeld in dit decreet en de uitvoeringsbesluiten.

Afdeling 2. Steunintensiteit

Art. 28. De steunintensiteit wordt berekend als een percentage van de in aanmerking komende kosten en investeringen.

De Vlaamse Regering bepaalt welke kosten en investeringen voor de (her)uitrusting en (her)aanleg van terreinen en de oprichting, uitbreiding en modernisering van gebouwen, met het oog op het ter beschikking stellen van ondernemingen, in aanmerking komen.

Art. 29. De Vlaamse Regering bepaalt de steunpercentages voor de (her)uitrusting en (her)aanleg van terreinen en de oprichting, uitbreiding en modernisering van gebouwen, met het oog op het ter beschikking stellen van ondernemingen.

Hoofdstuk8. Steun voor de sanering van vervuilde bedrijventerreinen en bedrijfsgebouwen

Afdeling 1. Definitie.

Art. 30. Voor de toepassing van dit hoofdstuk wordt verstaan onder vervuiler: degene die direct of indirect schade toebrengt aan het milieu of die de voorwaarden schept die deze schade veroorzaken.

Afdeling 2. Toepassingsgebied

Art. 31. De Vlaamse Regering kan steun verlenen aan ondernemingen en publiekrechtelijke rechtspersonen die aangewezen zijn door de Vlaamse Regering voor de sanering van een vervuild terrein of gebouw in het Vlaamse Gewest, als de vervuiler niet bekend is of niet aansprakelijk kan worden gesteld, met het oog op het ter beschikking stellen van ondernemingen, onder de voorwaarden, vermeld in dit decreet en de uitvoeringsbesluiten.

Afdeling 3. Steunintensiteit

Art. 32. De steunintensiteit wordt berekend als een percentage van de in aanmerking komende kosten en investeringen.

De Vlaamse Regering kan de kosten van de sanering, verminderd met de waardestijging van het terrein in aanmerking nemen. Alle uitgaven die door de onderneming voor de sanering van het terrein worden gedaan, worden beschouwd als in aanmerking komende investeringen, ongeacht of zij boekhoudkundig als vaste activa kunnen worden geboekt.

Art. 33. De Vlaamse Regering kan steun verlenen tot maximaal 100% van de in aanmerking komende kosten.

Het totale bedrag van de steun kan in geen geval hoger zijn dan de daadwerkelijke uitgaven van de onderneming.

Hoofdstuk 9. Verwerving van gronden en gebouwen

Art. 34. Ter ondersteuning van zijn economisch beleid, in het kader van de opwaardering van de stedelijke gebieden, ter bestrijding van de leegstand van verlaten bedrijfssites of om strategische redenen, kan het Vlaamse Gewest gebouwen en gronden aankopen met het oog op het ter beschikking stellen van ondernemingen.

Om de doelstelling, vermeld in het eerste lid, te realiseren, kan het Vlaamse Gewest de opdracht geven tot het ontwikkelen en saneren van bedrijventerreinen, alsook om bedrijfsgebouwen op te richten, herin te richten of te saneren.

Hoofdstuk 10. Steun aan ondernemingen die getroffen worden door een openbare ramp of crisis

Art. 35. De Vlaamse Regering kan steun verlenen aan ondernemingen waarvan de economische bedrijvigheid ernstig getroffen wordt door een openbare ramp of crisis die door een besluit van de Vlaamse Regering als dusdanig wordt erkend.

De Vlaamse Regering bepaalt in dat geval de voorwaarden waaronder steun kan worden verleend en de hoogte van de steun.

Hoofdstuk 11. Reddings- en herstructureringssteun

Art. 36. De Vlaamse Regering kan steun verlenen aan ondernemingen onder de voorwaarden, vermeld in de richtsnoeren inzake reddings- en herstructureringssteun.

Hoofdstuk 12. De-minimissteun

Art. 37. De Vlaamse Regering kan steun verlenen aan ondernemingen onder de voorwaarden, vermeld in de de-minimisverordening.

Hoofdstuk 13. Europese reglementering

Art. 38. Als de Europese reglementering strenger wordt, worden de maximale bepalingen van dit decreet overeenkomstig beperkt.

Als de Europese reglementering soepeler wordt, worden de maximale bepalingen van dit decreet overeenkomstig verruimd.

De Vlaamse Regering kan op voorwaarde van aanmelding bij de Europese Commissie steun verlenen aan ondernemingen die rechtstreeks gebaseerd is op artikel 107 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie, als de steun niet ressorteert onder de categorieën van steun, vermeld in dit decreet.

Hoofdstuk 14. De uitbetaling van de steun

Art. 39. Met behoud van de toepassing vanartikel 100 van het koninklijk besluit van 17 juli 1991 houdende coördinatie van de wetten op de Rijkscomptabiliteit zijn de schuldvorderingen ten aanzien van het Vlaamse Gewest die uit dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan voortvloeien, verjaard en voorgoed ten voordele van het Vlaamse Gewest vervallen als ze niet overgelegd zijn binnen een termijn van zes maanden na de beëindiging van het project.

Hoofdstuk 15. Terugvordering

Art. 40. De Vlaamse Regering bepaalt de gevallen van terugvordering, de termijnen waarbinnen de feiten die aanleiding geven tot terugvordering, zich moeten voordoen, en de intrestvoet die in dat geval verschuldigd is.

De Vlaamse Regering bepaalt de termijn waarin ze de steun kan terugvorderen.

Hoofdstuk 16. Slotbepalingen

Art. 41. Het decreet van 31 januari 2003 betreffende het economisch ondersteuningsbeleid, gewijzigd bij de decreten van 19 december 2003, 15 juli 2005, 23 december 2005, 21 november 2008 en 19 december 2008, wordt opgeheven.

Art. 42. De Vlaamse Regering legt de overgangsmaatregelen vast.

Art. 43. Er kan op basis van een steunregeling als vermeld in dit decreet, pas steun toegekend worden na de inwerkingtreding van de desbetreffende uitvoeringsbesluiten.

Art. 44. De Vlaamse Regering bepaalt de datum waarop dit decreet in werking treedt.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

ADVIES VAN DE MINARAAD

ADVIES

5 juli 2011

over het ontwerp van decreet betreffende het economisch ondersteuningsbeleid

11|33

Inleiding

Op 1 juni 2011 ontving de Minaraad de adviesvraag vanwege Vlaams Minister-president Kris Peeters.

Het bundel omvat het ontwerp van decreet, de Memorie van Toelichting, de Nota aan de leden van de Vlaamse Regering, het advies van de Inspectie van Financiën en het begrotingsakkoord.

De adviestermijn bedroeg dertig werkdagen na ontvangst.

ABVV, ACLVB, ACV, Boerenbond, UNIZO en VOKA onthouden zich over dit advies omdat zij over dit onderwerp via de SERV advies uitbrengen.

Marc Van den Bosch
voorzitter Minaraad

Adviestekst

1. Beschrijving

1.1. Aanzet.

Het decreet van 31 januari 2003 betreffende het economisch ondersteuningsbeleid vormt de basis voor alle Vlaamse steunregimes die aangestuurd worden vanuit het Agentschap Ondernemen. Via dit decreet werd de Europese regelgeving geïmplementeerd naar het Vlaamse niveau. Het decreet biedt de contouren waarbinnen Vlaanderen een economisch ondersteuningsbeleid kan voeren.

Het decreet van 31 januari 2003 verwijst naar een aantal Europese verordeningen, kaderregelingen, richtsnoeren en mededelingen die allen inhoudelijke criteria, definities, maximale steunpercentages, in aanmerking komende kosten, ... bevatten waarbinnen de bevoegde overheden steun kunnen verlenen. Sedert het decreet in werking is, zijn er meerdere nieuwe Europese kaderregelingen in voege getreden[1].

Het decreet voorziet dat "de latere wijzigingen" van die Europese regelgeving in aanmerking worden genomen[2], maar daarmee kunnen niet alle mogelijkheden die het huidige EU kader biedt, worden opgevangen. De Europese bepalingen staan weliswaar hoger in de hiërarchie der rechtsnormen en hebben directe werking. Het is dus evident dat wanneer de Europese regelgeving strenger wordt, dit automatisch met zich meebrengt dat ook de Vlaamse regelgeving die strengere bepalingen dient na te leven.

Bij de opstelling van het decreet van 31 januari 2003 leefde de indruk dat de Europese staatssteunregels enkel strenger zouden worden. De realiteit heeft aangetoond dat dit op een aantal punten zeker het geval is, maar dat er eveneens voor bepaalde aspecten een versoepeling is opgetreden. In de latere verordeningen heeft de Europese Commissie voor enkele categorieën, zoals ecologiesteun en opleidingssteun een hogere steunintensiteit aanvaard.

Het decreet van 31 januari 2003 bevat per categorie van steun een maximaal steunpercentage. Aangezien steun een gunst is en geen recht, is een overheid niet verplicht om de maximaal toelaatbare steun te verlenen. De opname van absolute of procentuele steunbedragen of percentages kan theoretisch dan ook als een bewuste keuze van de wetgever worden gezien om lagere steun te verlenen dan mogelijk is volgens de EU staatssteunregels.

De Vlaamse overheid kan binnen het kader van het huidige decreet van 31 januari 2003 dus geen gebruik maken van alle mogelijkheden inzake economisch ondersteuningsbeleid die de Europese staatssteun regels in theorie toelaten. De Vlaamse overheid stelt dat zij "in tijden van economische crisis" gebruik wil

---

[1] Verordening (EG) nr. 800/2008 van de Commissie van 6 augustus 2008 waarbij bepaalde categorieën steun op grond van de artikelen 87 en 88 van het Verdrag met de gemeenschappelijke markt verenigbaar worden verklaard ("de algemene groepsvrijstellingsverordening");
Verordening (EG) nr. 1998/2006 van de Commissie van 15 december 2006 betreffende de toepassing van de artikelen 87 en 88 van het Verdrag op de mlnimissteun;
Communautaire richtsnoeren inzake staatssteun voor milieubescherming (2008/C82101);
Communautaire richtsnoeren inzake reddings- en herstructureringssteun aan ondernemingen in moeilijkheden (2004/C242102);
Richtsnoeren inzake regionale steunmaatregelen 2007-2013 (2006/C54J08).

[2] Het decreet van 31 januari 2003 betreffende het economisch ondersteuningsbeleid, Afdeling 2 Definities, art. 3 vermeldt telkens "en de latere wijzigingen" onder 8° K.M.O.-verordening, 9° Opleidingsverordening en 10° de minimisverordening.

kunnen maken van alle Europees toelaatbare vormen van staatssteun, teneinde de concurrentiepositie ten aanzien van andere regio's en landen te behouden.

De actualisering van voorliggend decreet wil derhalve het kaderdecreet aanpassen in functie van dit nieuw Europees regelgevend kader en opnieuw het maximaal toelaatbare Europese kader weergeven. Deze bijsturing past tevens in de administratieve lastenverlaging en vereenvoudiging en wil de transparantie van de regelgeving verhogen.

Juridisch-technisch vormt het huidige ontwerpdecreet een nieuw decreet, dat het decreet van 31 januari 2003 zal vervangen. Inhoudelijk kan het ontwerpdecreet echter eerder beschouwd worden als een wijzigingsdecreet, waarbij diverse artikelen in overeenstemming worden gebracht met het gewijzigde Europese kader. Omwille van de duidelijkheid en de leesbaarheid van het decreet werd ervoor geopteerd om te werken met een nieuw decreet.

1.2. Het Europees kader

Volgens het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie[3] (Art.107 &108) *zijn steunmaatregelen van de staten of in welke vorm ook met staatsmiddelen bekostigd, die de mededinging door begunstiging van bepaalde ondernemingen of bepaalde producties vervalsen of dreigen te vervalsen, onverenigbaar met de interne markt, voor zover deze steun het handelsverkeer tussen de lidstaten ongunstig beïnvloedt*. Bestaande steunregelingen in lidstaten worden door de Commissie en door de lidstaat onderworpen aan een voortdurend onderzoek. Elk voornemen tot invoering of wijziging van steunmaatregelen door een lidstaat moet tijdig aan de Commissie worden gemeld. Indien de steunregeling niet verenigbaar is met art. 107, dan moet de lidstaat de steunregeling opheffen, wijzigen of niet tot uitvoering brengen.

De Commissie kan verordeningen vaststellen betreffende de soorten van staatssteun waarvan de invoering of de wijziging vrijgesteld kunnen worden van melding.

Op grond van haar bevoegdheid die voortvloeit uit de Verordening nr. 994/98 van de Raad[4] heeft de Europese Commissie bepaalde soorten steunmaatregelen vrijgesteld van voorafgaande melding. Deze zogenaamde groepsvrijstellingen zijn uitgewerkt in de verordeningen voor de-minimissteun en een nieuwe algemene groepsvrijstellingsverordening nr. 800/2008.

De groepsvrijstellingsverordening is op 29 augustus 2008 in werking getreden. In de nieuwe groepsvrijstellingsverordening zijn de eerder geldende vrijstellingen uit vijf bestaande verordeningen geharmoniseerd en geconsolideerd tot één tekst.

Voor de uitvoering van de vrijgestelde steunmaatregelen die lidstaten verlenen (niet de Commissie) hoeft de Commissie geen goedkeuring te geven. Bij de vrijstellingsverordening worden regels opgelegd inzake de maximale steunintensiteit, een publicatieverplichting (de zogenaamde kennisgeving), enz.

De algemene groepsvrijstellingsverordening vermindert de administratieve

---

[3] Geconsolideerde versie van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, Publicatieblad van de Europese Unie C 115/47, 9 mei 2008.

[4] Verordening (EG) Nr. 994/98 van de Raad van 7 mei 1998 betreffende de toepassing van de artikelen 92 en 93 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap op bepaalde soorten van horizontale steunmaatregelen (De oud artt. 92 en 93 van het EG-Verdrag zijn inmiddels gewijzigd in artt. 107 en 108)

belasting bij het verlenen van staatssteun. Voortaan hoeven 26 categorieën staatssteun niet meer bij de Commissie te worden aangemeld. Bij deze 26 categorieën gaat het om staatssteun die een reële bijdrage levert aan het scheppen van banen en het Europese concurrentievermogen. Bovendien heeft de verordening ook tot doel om de lidstaten aan te zetten om hun beperkte middelen zo doelmatig mogelijk te gebruiken.

Het ontwerp van decreet wil uitvoering geven aan de algemene groepsvrijstellingsverordening.

De Vlaamse Regering kan buiten de steun conform de algemene groepsvrijstellingsverordening ook nog steun verlenen op basis van art. 107 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie.

1.3. Inhoud van het nieuwe decreet.

Het ontwerp van decreet bestaat uit vijftien hoofdstukken, waarvan één algemeen (hoofdstuk 1), elf over de verschillende categorieën van steun (hoofdstukken 2 tot 12), één over de relatie met de Europese regelgeving (hoofdstuk 13), twee hoofdstukken over procedurele kwesties (hoofdstukken 14 en 15) en één hoofdstuk slotbepalingen. Het ontwerpdecreet bevat 44 artikelen.

Niet alle categorieën van steun zijn voor de Minaraad even belangrijk. De Raad richt daarom zijn aandacht op: Steun voor ecologie-investeringen (hoofdstuk 3), steun voor de (her)uitrusting en (her)aanleg van bedrijventerreinen en oprichting, uitbreiding en modernisering van bedrijfsgebouwen (hoofdstuk 7), Steun voor de sanering van vervuilde bedrijventerreinen en bedrijfsgebouwen (hoofdstuk 8), Verwerving van gronden en gebouwen (hoofdstuk 9).

De inhoudelijke aanpassingen van het nieuwe ontwerp van decreet in vergelijking met het huidige decreet zijn beperkt en zijn meestal in overeenstemming met de algemene groepsvrijstellingsverordening. Enkele aanpassingen zijn:

- Bij de definities wordt de algemene groepsvrijstellingsverordening toegevoegd en worden de KMO-verordening en de opleidingsverordening niet meer vermeld omdat ze sedert 30 juni 2008 verstreken zijn.
- Nog worden definities voor richtsnoeren inzake milieu, richtsnoeren inzake reddings- en herstructureringssteun aan ondernemingen in moeilijkheden en het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie toegevoegd.
- Er kan alleen steun verleend worden als die een stimulerend effect heeft (art.5).
- Het algemene voorschrift dat de investeringen gedurende vijf jaar door de onderneming moeten worden geëxploiteerd en moeten behouden blijven, blijft geldig. In het ontwerpdecreet kan de Vlaamse Regering die termijn tot drie jaar beperken (art.7).
- De voorwaarde dat een onderneming moet beschikken over een zetel in het Vlaamse Gewest om voor steun in aanmerking te komen kan door de Vlaamse Regering genegeerd worden indien de onderneming zich ertoe verbindt een exploitatiezetel in het Vlaamse Gewest op te richten (art.9).
- Voor de steunintensiteit worden de maximumpercentages vervangen door een verwijzing naar het overeenstemmende artikel van de algemene groepsvrijstellingsverordening.
- De definities omtrent ecologiesteun zijn via een verwijzing vervangen door de definities vermeld in art.17 van de algemene groepsvrijstellingsverordening (art.13).

- Voor het verlenen van ecologiesteun kan de Vlaamse Regering van de voorwaarden van de algemene groepsvrijstellingsverordening afwijken onder de voorwaarden, vermeld in de richtsnoeren inzake milieu en de uitvoeringsbesluiten (art.14).

1.4. Toepassingsgebied

Per steuncategorie wordt het toepassingsgebied van het ontwerpdecreet omschreven. Meestal wordt verwezen naar de algemene groepsvrijstellingsverordening en naar het voorliggende decreet en de uitvoeringsbesluiten.

Het toepassingsgebied van de algemene groepsvrijstellingsverordening wordt daarin ook omschreven in artikel 1 en bevat een positieve lijst van categorieën waarop de verordening van toepassing is en drie lijsten waarvoor de verordening niet van toepassing is.

1.5. Eerdere adviezen van de Minaraad

Over het voorontwerp van decreet dat uiteindelijk werd goedgekeurd als het decreet van 31 januari 2003 betreffende het economisch ondersteuningsbeleid bracht de Minaraad, op 6 september 2001, een advies uit[5]. De Raad bracht ook vier adviezen uit over uitvoeringsbesluiten ecologiesteun[6]. Bij elk van deze adviezen hebben de SERV-partners zich onthouden.

Aangaande de adviezen over de uitvoeringsbesluiten ecologiesteun is het in het kader van het voorliggende advies enkel van belang vast te stellen dat de adviezen gevraagd zijn. Aangaande het advies van september 2001 is het relevant de aandachtspunten van het advies te evalueren.

De Raad vroeg in het voormelde advies:

- Duurzaamheid moet het leidende beginsel zijn voor de oriëntering van de steun. De criteria op basis waarvan investeringssteun wordt toegekend moeten in overeenstemming zijn met de pijlers van duurzame ontwikkeling. Daarvoor is een geïntegreerd beleid nodig waarbij de drie pijlers aan bod komen.
- Het expliciet uitsluiten van milieuschadelijke investeringen is slechts mogelijk als de pijlers van duurzame ontwikkeling gelijk en geïntegreerd aan bod komen.
- Regelmatige evaluatie en bijsturing van het economisch ondersteuningsbeleid (deze paragraaf ging voornamelijk over ecologiesteun). De Raad dacht aan een bv. vijfjaarlijkse evaluatie en hij zag ook de noodzaak van een duidelijk toetsingskader voor de evaluatie.

---

[5] Advies van 6 september 2001 over het Voorontwerp van decreet betreffende het economisch ondersteuningsbeleid, 2001|27.

[6] - het advies van 20 september '06 over het besluit van de Vlaamse Regering tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 oktober 2004 tot toekenning van steun aan ondernemingen voor ecologie-investeringen in het Vlaamse Gewest (2006|44);
- het advies van 26 oktober '06 over het besluit van de Vlaamse Regering tot toekenning van steun aan ondernemingen voor ecologie-investeringen in het Vlaamse Gewest (2006|50);
- het advies van 9 september '08 over het voorontwerp van besluit van de Vlaamse Regering tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 16 mei 2007 tot toekenning van steun aan ondernemingen voor ecologie-investeringen in het Vlaamse Gewest (2008|45).
- het advies van 2 september 2010 over het Besluit van de Vlaamse Regering tot toekenning van steun aan ondernemingen voor ecologie-investeringen in het Vlaamse Gewest (2008|39).

- Een betere afweging van het totale aanbod van instrumenten om de doelstellingen te bereiken. Voor duurzame productie en consumptie is wellicht een mix van juridische, economische en sociale instrumenten nodig. Tussen de verschillende economische instrumenten is afstemming nodig om met minimale inspanningen maximale resultaten te halen.
- Het stimuleren van eco-efficiëntie. De heroriëntering van het ondersteuningsbeleid is een eerste stap, maar er is meer nodig. Daarom moeten instrumenten ontwikkeld worden zodat de markt en de wijze waarop de samenleving is ingericht, kan leiden tot de noodzakelijke eco-innovaties in het bedrijfsleven.
- Omdat de voorwaarden voor steun verder bepaald worden in uitvoeringsbesluiten, vroeg de Raad met aandrang ook over die uitvoeringsbesluiten om advies te worden gevraagd.
- Cumulatie van steun wordt negatief benaderd en moet in ieder geval worden opgeteld met de andere steunverleningen. Combinatie van steunverlening is wel mogelijk. Investeringen die tegemoet komen aan de drie pijlers van duurzame ontwikkeling, beogen verschillende doelstellingen. Als de investering een meerwaarde zou inhouden voor meerdere pijlers van duurzame ontwikkeling, zou de Raad zelfs additionele steun aanvaarden.
- Ecologiesteun moet gekoppeld worden aan milieuperformantie. De Raad wil de nodige garanties om de middelen zo efficiënt mogelijk in te zetten. Daarom pleit hij voor resultaatsgerichte steun met een allocatie van middelen afhankelijk van de behaalde resultaten op milieuvlak.
- Ecologiesteun moet een breed spectrum van milieuresultaten beogen. Naast het besparen van energie en grondstoffen, het verminderen en milieubelastende effecten, pleitte de Raad ook voor maatregelen om ruimte te besparen.
- Ecologiesteun moet voorbehouden worden voor initiatieven die doelstellingen beogen die verder gaan dan de communautaire normen of dan regionale en nationale normen indien die strenger zijn dan de communautaire normen. Ecologiesteun aan achterlopende KMO's is demotiverend voor de voorlopers, het mist zijn innoverende doelstelling en andere instrumenten zijn beter geschikt voor steun aan KMO's. In algemene zin verzet de Raad zich tegen steun aan ondernemingen om verplicht na te leven normen – ongeacht de oorsprong daarvan – te bereiken.
- Bij ecologiesteun voor investeringen ten gevolge van herlokalisatie vroeg de Raad zich af of dit gelet op het gebrek aan beschikbare ruimte wel altijd nodig was. De Raad pleitte voor het openstellen van ecologiesteun voor investeringen voor inbreiding.
- Bij de steun voor de uitrusting van bedrijventerreinen en –gebouwen is de ecologische en ruimtelijke meerwaarde van de investering een noodzakelijke randvoorwaarde.
- Het stimuleren van intensiever ruimtegebruik van bestaande bedrijventerreinen is een prioriteit. Intensiever ruimtegebruik kan bewerkstelligd worden door onder meer het verdichten en verhogen van bedrijfsactiviteiten, gezamenlijk multimodaal transport en gezamenlijke bedrijfsgerichte voorzieningen.
- Ondersteuning van verduurzaming van bedrijfsprocessen door o.a. onderlinge koppeling. Het gaat hier om het concept "industriële ecosystemen" waarbij men probeert de stofkringloop te sluiten. De Raad zag het voorontwerpdecreet als een aanzet om een inhaalbeweging te maken. Vlaanderen zou voorbeeldprojecten voor duurzame bedrijventerreinen kunnen stimuleren en ondersteunen zowel naar een duurzame inrichting als naar de verduurzaming van bedrijfsprocessen. Dit laatste kan een substantiële bijdrage leveren aan de vermindering van milieubelasting in bedrijvenzones. Uitwisseling en hergebruik

van energie, grondstoffen en water, gezamenlijk gebruik van bedrijfsfuncties en -faciliteiten en collectieve inzameling, afvoer, hergebruik en recyclage van afvalstoffen kunnen de uitstoot van CO_2 en van verzurende stoffen verminderen of de waterkwaliteit bevorderen.

2. Advies

2.1. Algemeen

[1] **Afstemming op de algemene groepsvrijstellingsverordening.** De Raad stelt vast dat het ontwerp van decreet in vergaande mate afgestemd is met de algemene groepsvrijstellingsverordening. Dit is vanzelfsprekend omdat de verordening die eind augustus 2008 in werking is getreden, verbindend is in al haar onderdelen en rechtstreeks toepasselijk is in elke lidstaat. Door het decreet wordt de verordening ook ingevoerd in Vlaamse regelgeving.

De uitwerking van het ontwerp van decreet houdt ook rekening met mogelijke aanpassingen van de Europese regelgeving in de toekomst. Dat gebeurt in de definities door toevoeging van "en latere wijzigingen", door het niet letterlijk overnemen maar verwijzen naar de algemene groepsvrijstellingsverordening (vb. art. 13) en door artikel 38 dat stelt dat Europese trend van verstrengen en versoepelen gevolgd wordt. Deze vooruitziendheid is alleszins een positief element.

[2] **Geen afstemming met nieuw industrieel beleid.** Het dossier bevat geen verwijzingen naar het Groenboek of naar het Witboek[7] "Een nieuw industrieel beleid voor Vlaanderen". Omgekeerd ontbreekt een verwijzing evenzeer. Zo vermeldt het Witboek bijvoorbeeld flankerende actie A38 (p.23/85): energie-efficiënte investeringen ondersteunen. Deze actie houdt in dat de effectiviteit van de ecologiepremie geëvalueerd zal worden en dat ondersteuningsmechanismen voor technieken met een groot CO_2-reductiepotentieel en energiebesparingspotentieel zullen onderzocht worden.

[3] **Striktere regels.** De Raad stelt ook vast dat de algemene groepsvrijstellingsverordening en het ontwerp van decreet meer heldere regels voorzien. Het ontwerp van decreet is nog meer gebaseerd op de algemene groepsvrijstellingsverordening dan het decreet op de toen geldende verordeningen. Bovendien is vooral het hoofdstuk over de ecologiesteun gedetailleerder uitgewerkt.

De Raad stelt ook vast dat de algemene groepsvrijstellingsverordening niet tot in alle details is omgezet in het ontwerp van decreet.

[4] **Nieuwe mogelijkheden van het ontwerpdecreet.** Het ontwerp van decreet biedt in vergelijking met het huidige decreet nieuwe mogelijkheden. Zo wordt het voortaan mogelijk om voor alle categorieën steun te verlenen aan ondernemingen die nog niet over een exploitatiezetel in het Vlaamse Gewest beschikken (art.9). Voor de categorie "Steun aan ondernemerschapsbevordering" is steun voorzien voor projecten aan ondernemingen of entiteiten (art.25). De Vlaamse regering kan de lijst met projecten verduidelijken en kan de begunstigden verder concretiseren.

---

[7] Het groenboek werd voorgesteld op 1 oktober 2010, het witboek werd door de Vlaamse Regering goedgekeurd op 26 mei 2011.

Aangaande het ondersteunen van ondernemingen die nog niet over een Vlaamse exploitatiezetel beschikken, meent de Raad dat de keuze moet uitgaan naar bedrijven die sterk presteren op milieuvlak en wier activiteiten er niet toe leiden dat de schaarse milieugebruiksruimte die Vlaanderen nog rest opgevuld wordt.

Omtrent de steun voor ondernemerschapsbevordering pleit de Raad er voor om hier in hoge mate aandacht te besteden aan duurzaam ondernemen en duurzaam ondernemerschap.

2.2. Evaluatie van het advies van september 2001

[5] **De Minaraad bevestigt zijn advies van september 2001.** Bij aanvang van dit deel van het advies benadrukt de Minaraad dat hij de principes van het advies van 2001 nog steeds aanhoudt.

[6] **Duurzaamheid als leidend beginsel.** De Raad stelt vast dat duurzaamheid nog steeds geen leidend beginsel is voor de oriëntering van de verschillende categorieën van steun. Zelfs bij ecologiesteun komt de term "duurzaam" niet voor. De algemene groepsvrijstellingsverordening definieert en gebruikt enkel "duurzame biobrandstoffen" met betrekking op milieu-investeringssteun ter stimulering van energie uit hernieuwbare energiebronnen.

Duurzame ontwikkeling wordt in de preambule (45) wel een van de hoofdpijlers van de Lissabon-strategie genoemd.

Het decreet, maar evenmin de verordening, sluiten steun voor milieuschadelijke investeringen uit. De Raad gaat er van uit dat investeringen die het halen van de normen in gedrang zouden brengen, niet toegelaten zijn op basis van andere regelgeving (o.a. milieuvergunning). Het probleem stelt zich dus voor steun aan investeringen die de milieugebruiksruimte verder opvullen (een achteruitgang van de milieuresultaten zonder overschrijding van de norm).

Aangaande ecologiesteun wordt wel rekening gehouden met een vooruitgang van de milieuresultaten (zie verder [10] Ecologiesteun om verder te gaan dan de vigerende normen).

De Raad meent dat duurzaamheid en vooruitgang van de milieuresultaten zouden moeten meegenomen worden een algemene overweging voor het economisch ondersteuningsbeleid. Dat zou kunnen gebeuren in art.5 waarin nu als algemene voorwaarde voor iedere vorm van steun is opgenomen dat alleen steun verleend wordt als die een stimulerend effect heeft.

[7] **Evaluatie en bijsturing van het economisch ondersteuningsbeleid.** Zowel op communautair als op regionaal niveau is het economisch ondersteuningsbeleid regelmatig bijgestuurd. Sedert 2001 is het Europees regelgevend kader grondig gewijzigd door de invoering van verordeningen en communautaire richtsnoeren (zie voetnoot 1).

Het decreet kende vijf bijstellingen en bij het besluit ecologiesteun werd het geweer meermaals van schouder veranderd.

De Raad stelt vast dat de regelgeving nog in volle ontwikkeling is. Het is wenselijk dat daarvoor stabiliteit wordt gevonden. De opeenvolgende wijzigingen van het besluit ecologiesteun noemde de Raad schadelijk voor de rechtszekerheid en het vertrouwen in het instrument. De Raad merkt daarbij ook op dat het callsysteem

voor de ecologiesteun met het nieuwe decreet en de nieuwe opdeling van de ecologiesteun in verschillende ondercategorieën met specifieke steunpercentages, opnieuw niet langer houdbaar zal zijn. De Raad rekent er op dat milieuperformantie dan als criterium voor de milieusteun wordt weerhouden.

[8] **Advies over uitvoeringsbesluiten.** De Raad werd tot viermaal toe om advies gevraagd over het uitvoeringsbesluit ecologiesteun. De Raad gaat er vanuit dat deze praktijk ook in de toekomst gehandhaafd blijft (zie ook 10 Steun voor bedrijventerreinen en bedrijfsgebouwen).

[9] **Koppeling van ecologiesteun aan milieuperformantie.** Afwijkend van het vorige decreet is de opsplitsing van de categorie ecologie-investeringen in diverse ondercategorieën:

- Nieuwe vervoermiddelen (art.15 §2);
- Vroege aanpassing van toekomstige communautaire normen (art.15§3);
- Investeringen op het vlak van het energiebeleid (art.15§4), verder opgedeeld in energiebesparende maatregelen, hoogrenderende warmtekrachtkoppelingen en hernieuwbare energiebronnen.

De hoogte van de ecologiesteun is volledig gekoppeld met de Europese regelgeving. Als gevolg daarvan zijn de percentages die worden toegepast voor ecologie-investeringen binnen iedere ondercategorie, vastgelegd in de algemene groepsvrijstellingsverordening. De percentages worden niet beïnvloed door de milieuperformantie van de investering (binnen de ondercategorie).

De steunintensiteit wordt berekend als een percentage van de in aanmerking komende ecologie-investeringen.

De Raad vindt het positief dat de steunregeling rekening houdt met de aard van de investering. Hiermee komt het ontwerpdecreet ook tegemoet aan de vraag van de Minaraad om een breed spectrum van milieuresultaten na te streven. Maar ecologiesteun zou ook moeten ingezet worden om te sturen naar de meest milieuperformante investeringen. Dat kan nu niet omdat een koppeling van de voorwaarden voor steun aan de milieuperformantie ontbreekt. De Vlaamse overheid kan wel haar prioritaire beleidskeuzes extra ondersteunen door het oormerken van de budgetten voor van de verschillende (onder-)categorieën van de ecologiesteun.

[10] **Ecologiesteun om verder te gaan dan de vigerende normen.** In zijn advies van 2001 stelde de Raad dat een essentiële voorwaarde voor de toekenning van ecologiesubsidies de vereiste was dat initiatieven 'verder gaan' dan de verplichtingen conform de vigerende milieuwet- en regelgeving en enkel kan worden toegekend voor initiatieven die 'verder gaan' dan de heersende normen.

Het ontwerp van decreet (art.15 §2 en 3) voorziet dat steun kan verleend worden voor de aankoop van nieuwe vervoersmiddelen indien de vervoermiddelen verder gaan dan de communautaire normen of, bij het ontbreken daarvan, het niveau van milieubescherming doen toenemen en aan K.M.O.'s voor de vroege aanpassing aan toekomstige communautaire normen.

De Raad stelt vast dat het ontwerp van decreet niet langer verwijst naar de Vlaamse of federale normen die strenger zijn dan de communautaire normen. In het ontwerp van decreet is enkel de communautaire norm het referentiepunt. De algemene groepsvrijstellingsverordening (art.18, 8b) stelt evenwel: "*In het geval*

van investeringen om een hoger niveau van milieubescherming te bereiken dan de communautaire normen, wordt de contrafeitelijke situatie als volgt gekozen: …wanneer de onderneming zich aanpast aan of verder gaat dan nationale normen die strenger zijn dan de toepasselijke communautaire normen, of verder gaat dan communautaire normen, omvatten de in aanmerking komende kosten de extra investeringskosten die nodig zijn om het beschermingsniveau te bereiken dat de communautaire normen overtreft. De kosten die verband houden met investeringen om het door communautaire normen vereiste beschermingsniveau te bereiken, komen niet in aanmerking;"

Het ontwerp van decreet (art.16, §1) stelt dat enkel de extra investeringen die noodzakelijk zijn om een niveau van milieubescherming te bereiken dat de communautaire normen in kwestie overtreft, worden in aanmerking genomen.

Dit impliceert dat toch nog steun kan verleend worden voor ecologie-investeringen die tot doel hebben de strengere Vlaamse of federale normen te behalen. De Raad herhaalt wat hij reeds in zijn advies van 2001 poneerde, m.n. dat Vlaanderen enkel ecologiesteun kan toekennen voor initiatieven die verder gaan de heersende norm. Het maakt niet uit of die normen Europees, federaal of Vlaams van oorsprong zijn.

[11] Ecologiesteun voor herlokalisatie. In zijn advies van 2001 vroeg de Raad zich af of ecologiesteun voor herlokalisatie nog wel nodig was aangezien het beleid een duidelijk gebrek aan beschikbare ruimte voor bedrijventerreinen heeft en de nadruk daardoor eerder op inbreiding dient te liggen.

In het ontwerp van decreet komt ecologiesteun voor herlokalisatie niet meer voor. De Memorie van Toelichting verduidelijkt dat die mogelijkheid niet voorzien is in de algemene groepsvrijstellingsverordening. Overigens is daarvoor nog een theoretische mogelijkheid via een steunmaatregel gebaseerd op de richtsnoeren inzake staatssteun voor milieubescherming. De Raad gaat er echter van uit dat dit niet meer is dan een theoretische piste. Zijn eerder pleidooi voor inbreiding plaatst de Raad nu onder de noemer "steun voor de (her)uitrusting en (her)aanleg van bedrijventerreinen en de oprichting, uitbreiding en modernisering van bedrijfsgebouwen" (zie ook [13] Steun voor bedrijventerreinen en bedrijfsgebouwen).

[12] Bevoegdheden bij het toekennen van ecologiesteun. In dit decreet wordt duidelijk gesteld dat het ondersteuningsbeleid in zijn geheel een instrument is van het economisch beleid. Voor de Raad is de ecologiepremie echter ook een instrument voor milieubeleid. Het besluit omtrent de ecologiesteun, in uitvoering van dit decreet, is tot dusver de bevoegdheid van de Vlaamse Minister bevoegd voor het economisch beleid. Zoals de Raad ondermeer in zijn advies van 2010 over ecologiesteun (2010|39[8]) aangaf is hij van mening dat de knowhow die aanwezig is bij de administraties Leefmilieu en Energie daarvoor maximaal moet gebruikt worden. Daar zijn niet alleen louter technische redenen voor, maar het is ook belangrijk in het kader van de beleidsintegratie en het optimaal inzetten van middelen.

In dat verband verwijst de Minaraad ook naar het Minaplan 4[9] (p.39/139) dat als flankerend beleid vermeldt: "*Een ander belangrijk aandachtspunt is het werken*

---

[8] Zie ook voetnoot 5
[9] Milieubeleidsplan 2011-2014, goedgekeurd door de Vlaamse regering op 27 mei 2011.

aan meer inspraak in de aanwending van middelen voor leefmilieudoelstellingen door de andere Vlaamse beleidsdomeinen (bv. ecologiesteun, groen investeringsfonds, stimulering van innovatie, financiering van gemeenten) door een versterking van de beleidsdomeinoverschrijdende samenwerking en afstemming en zo te komen tot meer coherentie en synergie en meer milieuresultaat."

[13] Steun voor bedrijventerreinen en bedrijfsgebouwen. Omtrent de steun voor de (her)uitrusting en (her)aanleg van bedrijventerreinen en de oprichting, uitbreiding en modernisering van bedrijfsgebouwen stelde de Raad in 2001 volgende prioriteiten:

- De ecologische en ruimtelijke meerwaarden van de investering is een randvoorwaarde.
- Intensiever ruimtegebruik van bestaande bedrijventerreinen.
- Verduurzamen van bedrijfsprocessen (zie ook 1.5 Eerdere adviezen van de Minaraad).
- Investering en voor inbreiding van bedrijventerreinen.

Hoofdstuk 7 van het ontwerpdecreet is niet gebaseerd op Europese regelgeving. De voorwaarden zijn deels opgenomen in het ontwerp van decreet en in de uitvoeringsbesluiten. De Raad dringt er bijgevolg op aan dat zijn prioriteiten in rekening worden gebracht bij de uitvoeringsbesluiten. De Raad wenst net als over de uitvoeringsbesluiten inzake ecologiesteun daarover om advies te worden gevraagd (zie ook 9 Advies over uitvoeringsbesluiten).

ADVIES VAN DE SOCIAAL-ECONOMISCHE RAAD VAN VLAANDEREN

Van: Pieter Kerremans [mailto:pkerremans@serv.be]
Verzonden: woensdag 6 juli 2011 12:50
Aan: Peeters, Kris; Relaes, Joris Kab. PEETERS; Suys, Raf; Gosselin, Derrick
CC: AG-AAG; Dethée, Michel
Onderwerp: SERV-advies decreet economisch ondersteuningsbeleid

Mijnheer de minister-president,

Op 1 juni 2011 heeft de SERV uw vraag om advies in bovenvermelde aangelegenheid ontvangen.

De SERV onderschrijft de doelstellingen van het nieuwe kaderdecreet alsook de wijze waarop de bestaande regeling wordt aangepast in functie van het Europees regelgevend kader. Waar het inhoudelijk om een wijzigingsdecreet gaat, wordt omwille van de duidelijkheid en de leesbaarheid terecht geopteerd voor een nieuw decreet.

Het voorgestelde kaderdecreet vormt op zich geen directe rechtsgrond voor steun. De Vlaamse regering bepaalt de specifieke modaliteiten waarbinnen steun kan worden toegekend.

De SERV dringt erop aan bij de operationalisering van het kaderdecreet via uitvoeringsbesluiten van nabij betrokken te worden. De SERV wenst hierbij te onderstrepen dat steun tot een positief additioneel sociaal-economisch effect dient te leiden, zij het op meerdere aspecten (toegevoegde waarde, werkgelegenheid, concurrentiepositie, competentie-ontwikkeling,..) of beperkt, zij het rechtstreeks of onrechtstreeks, zij het op korte of langere termijn. Voor de SERV is het essentieel dat bij deze operationalisering, de zienswijze en voorwaarden die hij recentelijk heeft ontwikkeld over flankerend beleid[1], worden gerealiseerd. Het instrumentarium binnen het kaderdecreet dient bij te dragen tot een transitiebeleid gericht op een duurzame en toekomstgerichte economie.

De SERV vraagt dat een kalender wordt medegedeeld waarin de voorgenomen inwerkingtreding van de uitvoeringsbesluiten wordt gespecifieerd.

Zoals reeds meermaals gesteld vanuit het onmiskenbaar belang van een grondig inzicht in de efficiëntie en effectiviteit van beleidsmaatregelen, onderlijnt de SERV ook hier de noodzaak van adequate transparantie in de uitvoering van maatregelen die in dit kaderdecreet een plaats hebben.

Eveneens vanuit een bekommernis voor onder meer transparantie dienen de wettelijke informatieverplichtingen in het kader van de sociale dialoog (KB 27/11/1973 EFI) - specifiek wat betreft overheidshulp - onverkort toegepast.

Met de meeste hoogachting,

Caroline Copers
voorzitter

Pieter Kerremans
administrateur-generaal

SERV
sterk door overleg

Wetstraat 34-36 - 1040 Brussel

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 50.144/1/V
VAN 6 SEPTEMBER 2011

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

DE RAAD VAN STATE, afdeling Wetgeving, eerste vakantiekamer, op 29 juli 2011 door de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid verzocht hem, binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot 23 september 2011, van advies te dienen over een voorontwerp van decreet 'betreffende het economisch ondersteuningsbeleid', heeft het volgende advies gegeven:

50.144/1/V

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich beperkt tot het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond[1], alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*
* *

STREKKING VAN HET VOORONTWERP

2. Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet strekt ertoe een nieuwe regeling tot stand te brengen betreffende het economisch ondersteuningsbeleid van de Vlaamse overheid.

De ontworpen regeling is bedoeld om in de plaats te komen van het decreet van 31 januari 2003 betreffende het economisch ondersteuningsbeleid en heeft, zoals dit decreet, het karakter van een kaderregeling. Het ontworpen decreet heeft tevens dezelfde structuur als het genoemde decreet. Uit de memorie van toelichting blijkt bovendien dat in het ontwerp grotendeels de bestaande tekst van het decreet van 31 januari 2003 wordt overgenomen en het ontwerp slechts een beperkte draagwijdte heeft, namelijk het aanpassen van de tekst aan het nieuwe communautaire regelgevende kader en het vervangen van de vroegere maximale steunpercentages door verwijzingen naar het van toepassing zijnde artikel van verordening (EG) nr. 800/2008 van de Commissie van 6 augustus 2008 waarbij bepaalde categorieën steun op grond van de artikelen 87 en 88 van het Verdrag met de gemeenschappelijke markt verenigbaar worden verklaard (hierna: de algemene groepsvrijstellingsverordening), waarin dat steunpercentage wordt vermeld.

In het ontwerp worden de diverse categorieën van investeringssteun opgesomd en wordt het toepassingsgebied ervan en de wijze van berekening van de steunintensiteit omschreven (hoofdstukken 2 tot 11). Voorts wordt gerefereerd aan de Europeesrechtelijke regelgeving ter zake (hoofdstukken 12 en 13) en worden sommige aspecten van de uitbetaling en de terugvordering van de steun geregeld of wordt de regeling daarvan aan de Vlaamse Regering opgedragen (hoofdstukken 14 en 15). De Vlaamse Regering dient tevens in een overgangsregeling te voorzien (hoofdstuk 16).

[1] Aangezien het gaat om een voorontwerp van decreet, wordt onder “rechtsgrond” de overeenstemming met hogere rechtsnormen verstaan.

50.144/1/V

ALGEMENE OPMERKINGEN

4. Zoals hiervoor reeds is opgemerkt, is het ontwerp opnieuw geconcipieerd als een kaderregeling, wat blijkt uit de ruime delegaties die erin aan de Vlaamse Regering worden toegekend. In zijn advies 33.054/1 van 4 april 2002 over een voorontwerp dat heeft geleid tot het voornoemde decreet van 31 januari 2003,[2] heeft de Raad van State reeds het volgende opgemerkt:

> "Een aantal van de betrokken delegatiebepalingen is evenwel te algemeen of te onduidelijk geformuleerd opdat ze - zelfs in een kaderdecreet - ongewijzigd zouden kunnen worden gehandhaafd. De betrokken bepalingen zouden ofwel preciezer de bevoegdheden moeten omschrijven die worden gedelegeerd, of zouden moeten worden aangevuld met de vermelding van de voorwaarden waaronder de Vlaamse Regering de aldus gedelegeerde bevoegdheden kan uitoefenen. In ieder geval mag de decreetgever geen onduidelijkheid laten bestaan omtrent zijn bedoeling om de Vlaamse Regering al dan niet bepaalde bevoegdheden te verlenen."

Deze opmerking kan worden herhaald voor de volgende artikelen:

- artikel 10, tweede zin: bij deze bepaling wordt aan de Vlaams Regering de bevoegdheid verleend om aan grote ondernemingen steun te verlenen voor investeringen in de regionale steunkaart onder de voorwaarden vermeld in het aan te nemen decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan. In tegenstelling tot wat bepaald is voor de steun die kan worden verleend aan kleine ondernemingen en middelgrote ondernemingen, wordt hier niet vermeld dat deze steun slechts kan worden verleend overeenkomstig de bepalingen van de algemene groepsvrijstellingsverordening. De genoemde bepaling moet met dit laatste worden aangevuld, ook om geen twijfel te doen ontstaan over de toepasselijkheid van die verordening;[3]

- artikelen 27 tot 29: zoals in de memorie van toelichting wordt vermeld, is er geen specifieke Europese regelgeving gewijd aan de steun voor de (her)uitrusting en (her)aanleg van terreinen en de oprichting, uitbreiding en modernisering van gebouwen met het oog op het ter beschikking stellen van ondernemingen. De vaststelling van de voorwaarden en de intensiteit van de betrokken steun wordt volledig aan de Vlaamse Regering overgelaten, zodat deze delegatie dient te worden ingeperkt;

[2] *Parl.St.* Vl. Parl. 2001-02, nr. 1209/1, 71.

[3] Zie trouwens de memorie van toelichting waarin uitdrukkelijk wordt vermeld dat aan grote ondernemingen enkel investeringssteun kan worden verleend op basis van artikel 13 van de algemene groepsvrijstellingsverordening.

50.144/1/V

- artikel 35: bij dit artikel wordt aan de Vlaamse Regering de bevoegdheid toegekend om steun te verlenen aan ondernemingen waarvan de economische bedrijvigheid ernstig getroffen wordt door "een openbare ramp of crisis" die door een besluit van de Vlaamse Regering als dusdanig worden erkend. De Vlaamse Regering wordt bovendien opgedragen de voorwaarden en "de hoogte van de steun" te bepalen. Deze bepaling komt erop neer dat de decreetgever enkel in het principe van een bepaalde categorie van steun voorziet en het voor het overige aan de Vlaamse Regering overlaat om de beoogde steunregeling volledig uit te werken. Op zijn minst zou door de decreetgever een voldoende nauwkeurige omschrijving moeten worden gegeven van de begrippen "openbare ramp" en "crisis" en zouden in het ontwerp van decreet de basisvoorwaarden moeten worden vermeld waaronder de steun kan worden verleend;

- artikel 38, derde lid: bij deze bepaling wordt aan de Vlaamse Regering de bevoegdheid verleend om steun te verlenen aan ondernemingen die rechtstreeks gegrond is op artikel 107 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU), als de steun niet valt onder de categorieën van steun vermeld in het aan te nemen decreet. Ook hier moet worden opgemerkt dat deze bepaling erop neerkomt dat de decreetgever enkel, en dan nog op onrechtstreekse wijze door verwijzing naar het voornoemde artikel 107, in het principe van steun voorziet en het voor het overige aan de Vlaamse Regering overlaat om de beoogde steunregeling volledig uit te werken. Op zijn minst zou door de decreetgever zelf moeten worden bepaald waarvoor steun kan worden verleend en zouden ook in het ontwerp van decreet de basisvoorwaarden moeten worden vermeld waaronder de steun kan worden verleend.

5. De stellers van het ontwerp stemmen de redactie van diverse artikelen ervan af op de formulering van de algemene groepsvrijstellingsverordening, hernemen geheel of gedeeltelijk bepalingen daarvan en wijken daarvan zelfs op bepaalde punten af.

In dat verband dient eraan te worden herinnerd dat overeenkomstig artikel 288, tweede alinea, VWEU een verordening verbindend is in al haar onderdelen en dat ze rechtstreeks toepasselijk is in elke lidstaat. Behoudens in gevallen waarin de verordening enige marge laat voor verdere discretionaire uitvoering, betekent die rechtstreekse toepasselijkheid dat geen optreden van de lidstaten vereist is om de bepalingen ervan te integreren in hun interne rechtsorde. Bepalingen van een verordening moeten inzonderheid niet worden "omgezet" in het interne recht van de lidstaten.

50.144/1/V

Het staat derhalve in beginsel ook niet aan de nationale overheden om begrippen uit een verordening nader te definiëren, ook niet wanneer die begrippen onduidelijk zouden worden geacht. In dat laatste geval staat het bij betwisting aan de rechter, finaal het Hof van Justitie, om de draagwijdte van de betrokken begrippen te bepalen.

Het staat evenmin aan de nationale overheden om van EU-verordeningen af te wijken door bepalingen ervan in gewijzigde vorm over te nemen of EU-verordeningen al dan niet van toepassing te maken op bepaalde aangelegenheden, aangezien de toepasselijkheid ervan rechtstreeks uit de verordeningen zelf voortvloeit en op die wijze onduidelijkheid wordt geschapen omtrent de plaats die de overgenomen of van toepassing verklaarde bepalingen in de hiërarchie van de rechtsnormen innemen.[4]

Het overnemen van bepalingen van een EU-verordening in een internrechtelijke regeling kan alleen worden gedoogd in zoverre zulks noodzakelijk is voor de leesbaarheid van eventuele internrechtelijke uitvoeringsmaatregelen, in welk geval een verwijzing naar de betrokken bepaling van de verordening het aangewezen middel zal zijn om de aard van die bepaling herkenbaar te houden ("conform artikel … van verordening …").

Bij wijze van voorbeeld kan op het volgende worden gewezen:

- in artikel 3, 2° tot 4°, van het ontwerp wordt een omschrijving gegeven van de begrippen "kleine ondernemingen", "middelgrote ondernemingen" en "grote ondernemingen", begrippen die blijkens de memorie van toelichting nader zullen worden "toegelicht" in een besluit van de Vlaamse Regering. Gelijkaardige definities gelden evenwel reeds met toepassing van bijlage I van de algemene groepsvrijstellingsverordening. De betrokken omschrijvingen hoeven derhalve niet te worden herhaald in het ontwerp, laat staan dat de Vlaamse Regering kan worden geacht bevoegd te zijn om de desbetreffende verordeningsbepalingen "toe te lichten";

- in artikel 2, lid 1, van de genoemde verordening wordt ook een omschrijving gegeven van het begrip "steun", in welk verband dan wordt gerefereerd aan de "criteria van artikel 87, lid 1, van het Verdrag". De definitie die in artikel 3, 5°, van het ontwerp aan dat begrip wordt gegeven, verschilt daar evenwel van. Hetzelfde geldt voor de omschrijving die in artikel 3, 6°, van het ontwerp van het begrip "steunintensiteit" wordt gegeven (zie artikel 2, lid 5, van de verordening).

[4] Als gevolg van het overnemen in het interne recht van sommige bepalingen van EU-verordeningen zou daarenboven de indruk kunnen worden gewekt dat de niet-overgenomen bepalingen niet van toepassing zijn.

50.144/1/V

Zoals uit de tekst af te leiden valt, wordt in artikel 6 van het ontwerp aangesloten bij artikel 12 van de algemene groepsvrijstellingsverordening, waarvan de bewoordingen worden overgenomen. Blijkbaar wordt daarbij gedoeld op de omschrijving die in lid 1, a), van dit artikel wordt gegeven van het begrip "investering in materiële activa", waarin evenwel de term "vestiging" voorkomt, welke term juridisch een inhoud heeft die verschilt van de term "onderneming" die in artikel 6 van het ontwerp wordt gehanteerd. Tenzij het de bedoeling van de stellers van het ontwerp zou zijn om in een strengere regeling te voorzien dan die welke voortvloeit uit de desbetreffende verordening, zou van dergelijke afwijkende terminologie moeten worden afgezien.

In artikel 18, § 2, eerste lid, van het ontwerp wordt de Vlaamse Regering opgedragen de in aanmerking te nemen kosten voor extern advies, studie en deelneming aan beurzen te bepalen, welke kosten evenwel in de artikelen 26, lid 3, en 27, lid 3, van de algemene groepsvrijstellingsverordening worden omschreven. In artikel 18, § 2, tweede lid, van het ontwerp worden de diensten van permanente of periodieke aard van de ondernemingen en diensten die tot de gewone bedrijfsuitgaven van de onderneming behoren, uitgesloten van steun, terwijl de uitsluiting van deze diensten reeds is voorgeschreven bij artikel 26, lid 3, tweede alinea, van de algemene groepsvrijstellingsverordening.

In de artikelen 21 en 23, tweede lid, van het ontwerp wordt door het hanteren van de termen "kunnen" en "kan" de indruk gewekt dat de Vlaamse Regering kan afwijken van de erin aangehaalde bepalingen van de algemene groepsvrijstellingsverordening, respectievelijk voor het in aanmerking nemen van kwetsbare, uiterst kwetsbare of gehandicapte werknemers en voor het in aanmerking nemen van de opleidingskosten. Uit de memorie van toelichting kan met betrekking tot artikel 23 evenwel worden afgeleid dat de Vlaamse Regering enkel belast wordt "met de nadere regeling van de in aanmerking komende kosten", zoals bepaald in de algemene groepsvrijstellingsverordening. Dit laatste dient in de genoemde bepalingen te worden gepreciseerd.

BIJZONDERE OPMERKINGEN

Artikel 38

6. In artikel 38 wordt bepaald dat als de Europese reglementering strenger of soepeler wordt, "de maximale bepalingen van dit decreet" respectievelijk worden beperkt of verruimd.

50.144/1/V

In zoverre hiermee wordt beoogd aan de Vlaamse Regering de bevoegdheid te verlenen om het aan te nemen decreet aan te passen aan de toekomstige Europese regelgeving, zoals de memorie van toelichting bij artikel 38 laat uitschijnen, dient artikel 38 in die zin te worden herwerkt.

Artikel 40

7.1. Naar luid van artikel 40 bepaalt de Vlaamse Regering de gevallen van terugvordering, de termijnen waarbinnen de feiten die aanleiding geven tot terugvordering zich moeten voordoen, en de intrestvoet die in dat geval verschuldigd is.

7.2.1. Wat het bepalen van de gevallen van terugvordering betreft, dient erop te worden gewezen dat, luidens artikel 50, § 2, derde lid, van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten, de federale wet de algemene bepalingen vaststelt op het stuk van de controle inzake het verlenen en het gebruik van subsidies.

Krachtens artikel 71, § 1, van diezelfde bijzondere wet zijn echter, “tot de inwerkingtreding van de wet bedoeld in artikel 50, § 2, (...) de vigerende bepalingen betreffende (...) de controle op het verlenen en het gebruik van subsidies (...) van overeenkomstige toepassing op de Gemeenschappen en de Gewesten”.

Uit die bepalingen van de bijzondere financieringswet en uit de parlementaire voorbereiding ervan kan worden afgeleid dat het de gemeenschappen en de gewesten niet toekomt inzake de controle op het verlenen en het gebruik van subsidies “algemene bepalingen” vast te stellen, zelfs niet door de bestaande algemene bepalingen te hernemen, maar dat ze alleen bevoegd zijn om “buiten dit wettelijk kader (...) in deze materies specifieke regels te bepalen”,[5] die evenwel geen afbreuk mogen doen aan de bestaande algemene regels, thans vervat in de artikelen 55 tot 58 van de op 17 juli 1991 gecoördineerde wetten op de Rijkscomptabiliteit.

De bevoegdheid om ter zake “specifieke regels” vast te stellen moet - volgens de verklaringen van de Minister van Financiën in de bevoegde Kamercommissie - in die zin worden

[5] Zie memorie van toelichting bij het ontwerp dat de bijzondere wet van 16 januari 1989 is geworden (*Parl. St.*, Kamer, 1988-89, nr. 635/1, p. 37).

50.144/1/V

begrepen dat "de gemeenschappen en gewesten die (door de federale wetgever vastgestelde) regels (eigenlijk) alleen maar strenger (kunnen) maken (en er) niet (kunnen van) afwijken".[6]

7.2.2. Ter uitvoering van artikel 50, § 2, derde lid, van de voornoemde bijzondere wet van 16 januari 1989 heeft de federale wetgever de wet van 16 mei 2003 tot vaststelling van de algemene bepalingen die gelden voor de begrotingen, de controle op de subsidies en voor de boekhouding van de gemeenschappen en de gewesten, alsook voor de organisatie van de controle door het Rekenhof, aangenomen. De artikelen 11 tot 14 van de voornoemde wet van 16 mei 2003 bevatten algemene bepalingen inzake de controle op het verlenen en het gebruik van de door de gemeenschappen en gewesten toegekende subsidies.

Aangezien deze wet echter wat de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest betreft, in werking treedt op 1 januari 2012, blijven tot 31 december 2011, overeenkomstig artikel 71 van de voornoemde bijzondere wet van 16 januari 1989, de artikelen 55 tot 58 van de gecoördineerde wetten op de Rijkscomptabiliteit verder van kracht.

7.2.3. Zowel in artikel 57 van de gecoördineerde wetten op de Rijkscomptabiliteit, als in artikel 13 van de voornoemde wet van 16 mei 2003 worden de gevallen bepaald waarin de begunstigde tot onmiddellijke terugbetaling van de toelage is gehouden.

Aangezien zoals hierboven is opgemerkt (opmerking 7.2.1) de gemeenschappen en de gewesten enkel strengere regels inzake de controle op het verlenen en het gebruik van subsidies kunnen vaststellen, betekent dit dat de delegatie die in artikel 40 aan de Vlaamse Regering wordt verleend om de gevallen van terugvordering te bepalen, te algemeen is. Dat artikel moet daarom zo worden herschreven, dat de Regering enkel de in dat artikel vermelde regels kan verstrengen of bijkomende gevallen kan bepalen waarin de toelagetrekker tot terugbetaling is gehouden.

7.3.1. In artikel 40 wordt aan de Vlaamse Regering ook delegatie verleend om de termijnen te bepalen waarbinnen de feiten die aanleiding geven tot terugvordering zich moeten voordoen.

In zoverre het kunnen bepalen van die termijnen erop zou neerkomen dat een specifieke verjaringsregeling kan worden ingesteld in verband met de verleende steun, dient op het volgende te worden gewezen.

[6] *Parl. St.*, Kamer, 1988-89, nr. 635/18, p. 543.

50.144/1/V

7.3.2. Op grond van artikel 50, § 2, eerste lid, van de voornoemde bijzondere wet van 16 januari 1989 bepaalt de wet de algemene bepalingen die van toepassing zijn op de begrotingen en de boekhouding van de gemeenschappen en gewesten, alsook op de organisatie van de controle uitgeoefend door het Rekenhof. Aan die bepaling heeft de federale wetgever uitvoering gegeven bij de voornoemde wet van 16 mei 2003. Artikel 15 van die wet bepaalt dat, onverminderd de bepalingen van artikel 16,[7] de verjaringsregels van het gemeen recht van toepassing zijn op de gemeenschappen en de gewesten.

Nu die wet tot vaststelling van de algemene bepalingen nog niet in werking is getreden, zijn krachtens artikel 71, § 1, van de voornoemde bijzondere wet van 16 januari 1989 onder meer de vigerende bepalingen betreffende de rijkscomptabiliteit, van overeenkomstige toepassing op de gemeenschappen en de gewesten[8] en dit tot 31 december 2011.

7.3.3. Zowel artikel 100 van de gecoördineerde wetten op de Rijkscomptabiliteit, als artikel 15 van de voornoemde wet van 16 mei 2003 bevatten specifieke bepalingen in verband met de verjaring van schuldvorderingen. Aan die bepalingen kan door de gemeenschappen en de gewesten geen afbreuk worden gedaan. Zij kunnen die regels wel aanvullen en alzo in een strengere regeling voorzien.

Uit wat voorafgaat volgt dat de delegatie om de termijnen te bepalen waarbinnen de feiten die aanleiding geven tot terugvordering zich moeten voordoen, die in artikel 40 van het ontwerp aan de Vlaamse Regering wordt verleend, te algemeen is. Dat artikel moet wat dat punt betreft zo worden herschreven dat als de Regering in een specifieke regeling wenst te voorzien, ze niet van de federale regels mag afwijken, maar enkel strengere regels kan uitvaardigen.

---

[7] *In casu* niet van toepassing.

[8] In arrest nr. 189/2002 van 19 december 2002 heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat een afwijking van de gemeenrechtelijke verjaringsregeling een rechtstreekse invloed heeft op de boekhouding en de rekeningen van de Staat en dat een verjaringsregeling derhalve als een bepaling inzake de rijkscomptabiliteit moet worden beschouwd (overw. B.4).

50.144/1/V

De kamer was samengesteld uit

de Heren	J. SMETS,	staatsraad, voorzitter,
	B. SEUTIN, J. VAN NIEUWENHOVE,	staatsraden,
	M. RIGAUX,	assessor van de afdeling Wetgeving,
Mevrouw	G. VERBERCKMOES,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. P. DEPUYDT, eerste auditeur-afdelingshoofd.

DE GRIFFIER DE VOORZITTER

G. VERBERCKMOES J. SMETS

ONTWERP VAN DECREET

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Hoofdstuk 1. Algemeen

Afdeling 1. Algemene bepalingen

Artikel 1. Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Art. 2. De Vlaamse Regering kan met betrekking tot categorieën van steun, vermeld in dit decreet, en met inachtneming van de regels, vermeld in dit decreet, steun verlenen aan projecten inzake het economisch ondersteuningsbeleid binnen de vastgestelde begrotingskredieten.

Afdeling 2. Definities

Art. 3. In dit decreet wordt verstaan onder:

1° onderneming: de natuurlijke personen die koopman zijn of een zelfstandig beroep uitoefenen, handelsvennootschappen met rechtspersoonlijkheid van privaat recht, burgerlijke vennootschappen met handelsvorm van privaat recht, en buitenlandse ondernemingen met een gelijkaardig statuut, die beschikken over een exploitatiezetel in het Vlaamse Gewest;

2° kleine ondernemingen: ondernemingen die, rekening houdend met de partner en verbonden ondernemingen als vermeld in bijlage I van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening, cumulatief aan al de volgende voorwaarden voldoen:
   a) minder dan 50 werkzame personen tewerkstellen;
   b) een jaaromzet of een jaarlijks balanstotaal hebben van maximaal 10 miljoen euro;

3° middelgrote ondernemingen: ondernemingen die, rekening houdend met de partner en verbonden ondernemingen als vermeld in bijlage I van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening, cumulatief aan al de volgende voorwaarden voldoen:
   a) minder dan 250 werkzame personen tewerkstellen;
   b) een jaaromzet hebben van maximaal 50 miljoen euro, of een jaarlijks balanstotaal van maximaal 43 miljoen euro;
   c) geen kleine onderneming zijn;

4° grote ondernemingen: ondernemingen die niet ressorteren onder de categorie kleine of middelgrote onderneming;

5° steun: elke maatregel die aan alle criteria van artikel 107 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie voldoet;

6° steunintensiteit: het steunbedrag, uitgedrukt als een brutopercentage van de in aanmerking komende kosten of investeringen van het project, voor aftrek van de belastingen of andere heffingen;

7° regionale steunkaart: een kaart met gebieden die op sociaal-economisch gebied achtergebleven zijn en beantwoorden aan de voorwaarden, vermeld in de Europese richt-

snoeren inzake regionale steunmaatregelen (Publicatieblad van 4 maart 2006, C 54). Die gebieden zijn voor Vlaanderen vastgelegd in de regionale steunkaart van het Vlaamse Gewest, goedgekeurd door de Europese Commissie op 21 februari 2007 en door de Vlaamse Regering op 23 maart 2007 voor de periode van 1 januari 2007 tot en met 31 december 2013. Als de steunkaart wordt herzien door de Europese Commissie of de Vlaamse Regering, wordt de nieuwe steunkaart in aanmerking genomen;

8° Algemene Groepsvrijstellingsverordening: verordening (EG) nr. 800/2008 van de Commissie van 6 augustus 2008 waarbij bepaalde categorieën steun op grond van de artikelen 87 en 88 van het Verdrag met de gemeenschappelijke markt verenigbaar worden verklaard (Publicatieblad van 9 augustus 2008, L 214), en alle latere wijzigingen;

9° De-minimisverordening: verordening (EG) nr. 1998/2006 van de Commissie van 15 december 2006 betreffende de toepassing van de artikelen 87 en 88 van het Verdrag op de-minimissteun (Publicatieblad van 28 december 2006, L 379), en alle latere wijzigingen;

10° richtsnoeren inzake milieu: communautaire richtsnoeren inzake staatssteun voor milieubescherming (Publicatieblad van 1 april 2008, C 82), en alle latere wijzigingen;

11° richtsnoeren inzake reddings- en herstructureringssteun: communautaire richtsnoeren inzake reddings- en herstructureringssteun aan ondernemingen in moeilijkheden (Publicatieblad van 1 oktober 2004, C 244), en alle latere wijzigingen;

12° Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie: het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, ondertekend te Rome op 25 maart 1957, laatst gewijzigd bij het Verdrag van Lissabon tot wijziging van het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, ondertekend te Lissabon, 13 december 2007 (Publicatieblad van 30 maart 2010, C83), en alle latere wijzigingen.

Afdeling 3. Algemene voorwaarden

Art. 4. De cumulatie van steun, zoals vermeld in artikel 107 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie, ongeacht de bron, hetzij Europees, federaal, Vlaams, provinciaal of gemeentelijk niveau, en in welke vorm ook verleend, met betrekking tot dezelfde investeringen of kosten mag niet tot gevolg hebben dat de geldende Europese maximumsteunplafonds worden overschreden.

De Vlaamse Regering kan een verbod van cumulatie van steun voor dezelfde investeringen of kosten opleggen.

Art. 5. Er kan alleen steun worden verleend als die een stimulerend effect heeft.

De Vlaamse Regering bepaalt wanneer aan die voorwaarde is voldaan.

Afdeling 4. Voorwaarden met betrekking tot steun toegekend overeenkomstig hoofdstuk 2 en 3

Art. 6. Ter uitvoering van artikel 12 van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening moet het project betrekking hebben op de oprichting van een nieuwe vestiging, de uitbreiding van een bestaande vestiging, het verrichten van werkzaamheden die een fundamentele wijziging meebrengen in het product of het productieproces van een bestaande vestiging, bijvoorbeeld door middel van rationalisatie, diversificatie of modernisering. De Vlaamse Regering kan de overname in aanmerking nemen van een vestiging die gesloten is of die zou hebben moeten sluiten als een dergelijke overname achterwege was gebleven.

Art. 7. De investeringen moeten gedurende vijf jaar door de onderneming worden geëxploiteerd en moeten behouden blijven, met uitzondering van installaties of uitrustingen die door snelle technologische veranderingen verouderd zijn en worden vervangen, op

voorwaarde dat de economische activiteiten gedurende die in dit artikel bepaalde periode in de onderneming behouden blijven.

De Vlaamse Regering kan beslissen dat de investeringen door kleine en middelgrote ondernemingen gedurende drie jaar geëxploiteerd en behouden moeten blijven.

Art. 8. De investeringen moeten in het actief van de ondernemingsbalans worden opgenomen, als vaste activa afgeschreven worden, met uitzondering van gronden, en moeten tegen marktvoorwaarden verworven worden van een derde. Onder derde wordt verstaan een onderneming die geen partner of verbonden onderneming is als vermeld in bijlage I van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening.

Art. 9. De Vlaamse Regering kan beslissen een onderneming die nog niet over een exploitatiezetel in het Vlaamse Gewest beschikt, maar er zich toe verbindt een exploitatiezetel in het Vlaamse Gewest op te richten, in aanmerking te laten komen voor steun.

Hoofdstuk 2. Investeringssteun

Afdeling 1. Toepassingsgebied

Art. 10. De Vlaamse Regering kan steun verlenen aan kleine ondernemingen en middelgrote ondernemingen voor investeringen in het Vlaamse Gewest onder de voorwaarden, vermeld in de Algemene Groepsvrijstellingsverordening, dit decreet en de uitvoeringsbesluiten. Aan de grote ondernemingen kan ze alleen steun verlenen voor investeringen in de regionale steunkaart onder de voorwaarden, vermeld in de Algemene Groepsvrijstellingsverordening, dit decreet en de uitvoeringsbesluiten.

Afdeling 2. Steunintensiteit

Art. 11. De steunintensiteit wordt berekend als een percentage van de in aanmerking komende investeringen.

De Vlaamse Regering kan de volgende materiële investeringen in aanmerking nemen: investeringen in grond, gebouwen, machines, installaties en uitrusting.

De Vlaamse Regering kan de volgende immateriële investeringen in aanmerking nemen: activa die de technologieoverdracht inhouden door de verwerving van octrooirechten, licenties, knowhow of niet-geoctrooieerde technische kennis.

Art. 12. De Vlaamse Regering kan binnen het volledige grondgebied van het Vlaamse Gewest investeringssteun verlenen aan kleine en middelgrote ondernemingen. De maximale steunintensiteit wordt bepaald in artikel 15, punt 2, van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening.

De Vlaamse Regering kan binnen de gebieden die zijn opgenomen in de regionale steunkaart, regionale investeringssteun verlenen aan ondernemingen, met inachtneming van de maximale steunpercentages die door de Europese Commissie zijn vastgelegd bij de aanvaarding van de regionale steunkaart, met behoud van de mogelijkheid om voor kleine en middelgrote ondernemingen de hogere steunpercentages, vermeld in het eerste lid, toe te passen.

Hoofdstuk 3. Steun voor ecologie-investeringen

Afdeling 1. Definities

Art. 13. De definities, vermeld in artikel 17 van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening, zijn van toepassing in dit hoofdstuk.

Afdeling 2. Toepassingsgebied

Art. 14. De Vlaamse Regering kan steun verlenen aan ondernemingen voor ecologie-investeringen in het Vlaamse Gewest onder de voorwaarden, vermeld in de Algemene Groepsvrijstellingsverordening, dit decreet en de uitvoeringsbesluiten.

De Vlaamse Regering kan in afwijking van het eerste lid steun verlenen aan ondernemingen voor ecologie-investeringen onder de voorwaarden, vermeld in de richtsnoeren inzake milieu en de uitvoeringsbesluiten.

Afdeling 3. Steunintensiteit

Art. 15. §1. De Vlaamse Regering kan investeringssteun verlenen die ondernemingen in staat stelt verder te gaan dan communautaire normen inzake milieubescherming of, bij ontstentenis van communautaire normen, het niveau van milieubescherming te doen toenemen. De maximale steunintensiteit wordt bepaald in artikel 18, punt 4, van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening.

§2. De Vlaamse Regering kan steun verlenen voor de aanschaf van nieuwe vervoersmiddelen die verder gaan dan communautaire normen of die, bij ontstentenis van communautaire normen, het niveau van milieubescherming doen toenemen. De maximale steunintensiteit wordt bepaald in artikel 19, punt 5, van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening.

Er kan steun worden verleend voor de aanschaf van nieuwe vervoersmiddelen voor vervoer per spoor, over de weg, over de binnenwateren en over zee die aan vastgestelde communautaire normen voldoen, wanneer deze aanschaf geschiedt vóór de inwerkingtreding van de nieuwe communautaire normen en wanneer deze nieuwe normen, zodra deze verplicht worden, niet met terugwerkende kracht op reeds aangeschafte vervoersmiddelen van toepassing zullen zijn.

Er kan steun worden verleend voor vernieuwingsoperaties van bestaande voertuigen met het oog op milieubescherming, als de bestaande vervoersmiddelen worden aangepast aan milieunormen die nog niet van kracht waren op het tijdstip dat die bedrijfsmiddelen in bedrijf werden genomen of als voor de vervoersmiddelen geen milieunormen van toepassing zijn.

§3. De Vlaamse Regering kan steun verlenen aan kleine en middelgrote ondernemingen ten behoeve van vroege aanpassing aan toekomstige communautaire normen. De maximale steunintensiteit wordt bepaald in artikel 20, punt 3, van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening.

Er kan steun worden verleend als de communautaire normen zijn goedgekeurd. De investering moet ten minste één jaar voor de inwerkingtreding van de normen ten uitvoer zijn gelegd en beëindigd zijn.

§4. De Vlaamse Regering kan steun verlenen voor investeringen op energiegebied, zoals:
1° investeringen ten behoeve van energiebesparende maatregelen. De maximale steunintensiteit wordt bepaald in artikel 21, punt 2 en 4, van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening;

2° investeringen ten behoeve van hoogrenderende warmte-krachtkoppeling. De maximale steunintensiteit wordt bepaald in artikel 22, punt 2, van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening;
3° investeringen ten behoeve van energie uit hernieuwbare energiebronnen. De maximale steunintensiteit wordt bepaald in artikel 23, punt 2, van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening.

Art. 16. §1. De steunintensiteit wordt berekend als een percentage van de in aanmerking komende ecologie-investeringen.

§2. De Vlaamse Regering kan de volgende materiële investeringen in aanmerking nemen: investeringen in gronden als deze absoluut noodzakelijk zijn om aan de milieudoelstellingen te voldoen, in gebouwen, installaties en uitrustingen, met als doel vervuiling en hinder te beperken of te beëindigen, en investeringen om de productiemethoden aan te passen met het oog op de bescherming van het milieu.

De Vlaamse Regering kan de volgende immateriële investeringen in aanmerking nemen: activa die de technologieoverdracht inhouden door de verwerving van octrooirechten, licenties, knowhow of niet-geoctrooieerde technische kennis.

§3. Alleen de extra investeringen die noodzakelijk zijn om een niveau van milieubescherming te bereiken dat de communautaire normen in kwestie overtreft, worden in aanmerking genomen.

De Vlaamse Regering kan de exploitatiebaten en -kosten in aanmerking nemen voor de bepaling van de extra investeringen.

Hoofdstuk 4. Steun voor extern advies, studies en deelneming aan beurzen

Afdeling 1. Toepassingsgebied

Art. 17. §1. De Vlaamse Regering kan steun verlenen aan kleine en middelgrote ondernemingen voor extern advies, studie en deelneming aan beurzen onder de voorwaarden, vermeld in de Algemene Groepsvrijstellingsverordening, dit decreet en de uitvoeringsbesluiten.

§2. De Vlaamse Regering kan steun verlenen aan ondernemingen voor milieustudies die rechtstreeks verband houden met de in artikel 15 vermelde steun voor ecologie-investeringen, onder de voorwaarden, vermeld in de Algemene Groepsvrijstellingsverordening, dit decreet en de uitvoeringsbesluiten.

Afdeling 2. Steunintensiteit

Art. 18. §1. De steunintensiteit wordt berekend als een percentage van de in aanmerking komende kosten voor extern advies, studie en deelneming aan beurzen.

§2. De Vlaamse Regering bepaalt de in aanmerking komende kosten voor extern advies, studie en deelneming aan beurzen.

Diensten van permanente of periodieke aard van de onderneming en diensten die tot de gewone bedrijfsuitgaven van de onderneming behoren, komen niet in aanmerking.

Art. 19. De Vlaamse Regering kan voor extern advies, studie en deelneming aan beurzen steun verlenen aan kleine en middelgrote ondernemingen. De maximale steunintensiteit wordt bepaald in artikel 26, punt 2, en artikel 27, punt 2, van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening.

De Vlaamse Regering kan voor milieustudies die rechtstreeks verband houden met de steun voor ecologie-investeringen, vermeld in artikel 15, steun verlenen aan ondernemingen. De maximale steunintensiteit wordt bepaald in artikel 24, punt 2, van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening.

Hoofdstuk 5. Steun voor opleiding

Afdeling 1. Definities

Art. 20. Voor de toepassing van dit hoofdstuk wordt verstaan onder:
1° algemene opleiding: een opleiding, als vermeld in artikel 38, punt 2, van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening;
2° specifieke opleiding: een opleiding, als vermeld in artikel 38, punt 1, van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening.

Art. 21. De werknemers, vermeld in artikel 2, 18°, 19° en 20°, van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening, kunnen door de Vlaamse Regering als kwetsbare, uiterst kwetsbare of gehandicapte werknemers in aanmerking genomen worden.

Afdeling 2. Toepassingsgebied

Art. 22. De Vlaamse Regering kan steun verlenen aan ondernemingen voor interne en externe opleiding van werkenden onder de voorwaarden, vermeld in de Algemene Groepsvrijstellingsverordening, dit decreet en de uitvoeringsbesluiten.

Afdeling 3. Steunintensiteit

Art. 23. De steunintensiteit wordt berekend als een percentage van de in aanmerking komende kosten van de opleiding.

De Vlaamse Regering kan de opleidingskosten, vermeld in artikel 39, punt 4, van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening in aanmerking nemen.

Art. 24. De Vlaamse Regering kan opleidingssteun verlenen voor specifieke en algemene opleidingen. De maximale steunintensiteit wordt bepaald in artikel 39, punt 2, van de Algemene Groepsvrijstellingsverordening.

Hoofdstuk 6. Steun voor ondernemerschapsbevordering

Afdeling 1. Toepassingsgebied

Art. 25. §1. De Vlaamse Regering kan steun verlenen aan projecten ter bevordering van het ondernemerschap en kan het optreden coördineren van begunstigden die middelen ten laste van de Vlaamse begroting ontvangen voor ondernemerschapsbevordering onder de voorwaarden, vermeld in de uitvoeringsbesluiten.

De projecten kunnen betrekking hebben op:
1° het sensibiliseren over ondernemers, bedrijven en ondernemerschap;
2° het aanleren van attitudes, competenties en vaardigheden ter stimulering van de ondernemingszin en de performantie van ondernemingen.

De Vlaamse Regering kan die lijst verduidelijken en aanvullen overeenkomstig de beleidsprioriteiten en de noodzakelijkheden.

§2. De steun kan worden verleend aan:
1° ondernemingen als vermeld in artikel 3, 1°, met behoud van de toepassing van artikel 5 en hoofdstuk 12, 14 en 15;
2° entiteiten die niet voldoen aan 1°, met behoud van de toepassing van artikel 5 en hoofdstuk 14 en 15.

§3. De Vlaamse Regering kan de begunstigden, vermeld in paragraaf 2, verder concretiseren in functie van de noodzakelijkheden en de beleidsprioriteiten.

Afdeling 2. Steunintensiteit

Art. 26. De steunintensiteit wordt berekend als een percentage van de in aanmerking komende kosten.

De Vlaamse Regering bepaalt de in aanmerking komende kosten en de steunintensiteit.

De Vlaamse Regering bepaalt in welke mate er cumulatie van steun is toegelaten, ongeacht de bron en in welke vorm ook verleend, met betrekking tot dezelfde kosten.

Hoofdstuk 7. Steun voor de (her)uitrusting en (her)aanleg van bedrijventerreinen en oprichting, uitbreiding en modernisering van bedrijfsgebouwen

Afdeling 1. Toepassingsgebied

Art. 27. De Vlaamse Regering kan steun verlenen aan publiekrechtelijke rechtspersonen die aangewezen zijn door de Vlaamse Regering voor de (her)uitrusting en (her)aanleg van terreinen en de oprichting, uitbreiding en modernisering van gebouwen in het Vlaamse Gewest, met het oog op het ter beschikking stellen van ondernemingen, onder de voorwaarden, vermeld in dit decreet en de uitvoeringsbesluiten.

De Vlaamse Regering kan steun verlenen aan ondernemingen voor de (her)uitrusting en (her)aanleg van terreinen in het Vlaamse Gewest, met het oog op het ter beschikking stellen van ondernemingen, onder de voorwaarden, vermeld in dit decreet en de uitvoeringsbesluiten.

Afdeling 2. Steunintensiteit

Art. 28. De steunintensiteit wordt berekend als een percentage van de in aanmerking komende kosten en investeringen.

De Vlaamse Regering bepaalt welke kosten en investeringen voor de (her)uitrusting en (her)aanleg van terreinen en de oprichting, uitbreiding en modernisering van gebouwen, met het oog op het ter beschikking stellen van ondernemingen, in aanmerking komen.

Art. 29. De Vlaamse Regering bepaalt de steunpercentages voor de (her)uitrusting en (her)aanleg van terreinen en de oprichting, uitbreiding en modernisering van gebouwen, met het oog op het ter beschikking stellen van ondernemingen.

Hoofdstuk 8. Steun voor de sanering van vervuilde bedrijventerreinen en bedrijfsgebouwen

Afdeling 1. Definitie.

Art. 30. Voor de toepassing van dit hoofdstuk wordt verstaan onder vervuiler: degene die direct of indirect schade toebrengt aan het milieu of die de voorwaarden schept die deze schade veroorzaken.

Afdeling 2. Toepassingsgebied

Art. 31. De Vlaamse Regering kan steun verlenen aan ondernemingen en publiekrechtelijke rechtspersonen die aangewezen zijn door de Vlaamse Regering voor de sanering van een vervuild terrein of gebouw in het Vlaamse Gewest, als de vervuiler niet bekend is of niet aansprakelijk kan worden gesteld, met het oog op het ter beschikking stellen van ondernemingen, onder de voorwaarden, vermeld in dit decreet en de uitvoeringsbesluiten.

Afdeling 3. Steunintensiteit

Art. 32. De steunintensiteit wordt berekend als een percentage van de in aanmerking komende kosten en investeringen.

De Vlaamse Regering kan de kosten van de sanering, verminderd met de waardestijging van het terrein in aanmerking nemen. Alle uitgaven die door de onderneming voor de sanering van het terrein worden gedaan, worden beschouwd als in aanmerking komende investeringen, ongeacht of zij boekhoudkundig als vaste activa kunnen worden geboekt.

Art. 33. De Vlaamse Regering kan steun verlenen tot maximaal 100% van de in aanmerking komende kosten.

Het totale bedrag van de steun kan in geen geval hoger zijn dan de daadwerkelijke uitgaven van de onderneming.

Hoofdstuk 9. Verwerving van gronden en gebouwen

Art. 34. Ter ondersteuning van zijn economisch beleid, in het kader van de opwaardering van de stedelijke gebieden, ter bestrijding van de leegstand van verlaten bedrijfssites of om strategische redenen, kan het Vlaamse Gewest gebouwen en gronden aankopen met het oog op het ter beschikking stellen van ondernemingen.

Om de doelstelling, vermeld in het eerste lid, te realiseren, kan het Vlaamse Gewest de opdracht geven tot het ontwikkelen en saneren van bedrijventerreinen, alsook om bedrijfsgebouwen op te richten, herin te richten of te saneren.

Hoofdstuk 10. Steun aan ondernemingen die getroffen worden door een openbare ramp of crisis

Art. 35. De Vlaamse Regering kan steun verlenen aan ondernemingen waarvan de economische bedrijvigheid ernstig getroffen wordt door een openbare ramp of crisis die door een besluit van de Vlaamse Regering als dusdanig wordt erkend.

De Vlaamse Regering bepaalt in dat geval de voorwaarden waaronder steun kan worden verleend en de hoogte van de steun.

Hoofdstuk 11. Reddings- en herstructureringssteun

Art. 36. De Vlaamse Regering kan steun verlenen aan ondernemingen onder de voorwaarden, vermeld in de richtsnoeren inzake reddings- en herstructureringssteun.

Hoofdstuk 12. De-minimissteun

Art. 37. De Vlaamse Regering kan steun verlenen aan ondernemingen onder de voorwaarden, vermeld in de De-minimisverordening.

Hoofdstuk 13. Europese reglementering

Art. 38. De Vlaamse Regering wordt gemachtigd om het decreet aan te passen aan de toekomstige strengere of soepelere Europese reglementering.

Er kan op basis van een steunregeling als vermeld in dit decreet, pas steun toegekend worden na de inwerkingtreding van de desbetreffende uitvoeringsbesluiten.

De Vlaamse Regering kan op voorwaarde van aanmelding bij de Europese Commissie steun verlenen aan ondernemingen die rechtstreeks gebaseerd is op artikel 107 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie, als de steun niet ressorteert onder de categorieën van steun, vermeld in dit decreet.

Hoofdstuk 14. De uitbetaling van de steun

Art. 39. Met behoud van de toepassing van artikel 15 van de wet van 16 mei 2003 tot vaststelling van de algemene bepalingen die gelden voor de begrotingen, de controle op de subsidies en voor de boekhouding van de gemeenschappen en de gewesten, alsook voor de organisatie van de controle door het Rekenhof zijn de schuldvorderingen ten aanzien van het Vlaamse Gewest die uit dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan voortvloeien, verjaard en voorgoed ten voordele van het Vlaamse Gewest vervallen als ze niet overgelegd zijn binnen een termijn van zes maanden na de beëindiging van het project.

Hoofdstuk 15. Terugvordering

Art. 40. De Vlaamse Regering bepaalt de gevallen van terugvordering met behoud van de toepassing van de bepalingen in de wet van 16 mei 2003 tot vaststelling van de algemene bepalingen die gelden voor de begrotingen, de controle op de subsidies en voor de boekhouding van de gemeenschappen en de gewesten, alsook voor de organisatie van de controle door het Rekenhof, het decreet van 8 juli 2011 houdende regeling van de begroting, de boekhouding, de toekenning van subsidies en de controle op de aanwending ervan, en de controle door het Rekenhof en de wet van 7 juni 1994 tot wijziging van het koninklijk besluit van 31 mei 1933 betreffende de verklaringen te doen in verband met subsidies, vergoedingen en toelagen van elke aard, die geheel of gedeeltelijk ten laste zijn van de Staat.

De Vlaamse Regering bepaalt de intrestvoet die in geval van terugvordering verschuldigd is.

De Vlaamse Regering bepaalt de termijnen waarbinnen de feiten die aanleiding geven tot terugvordering, zich moeten voordoen, en de termijn waarin ze de steun kan terugvorderen.

Hoofdstuk 16. Slotbepaling

Art. 41. Het decreet van 31 januari 2003 betreffende het economisch ondersteuningsbeleid, gewijzigd bij de decreten van 19 december 2003, 15 juli 2005, 23 december 2005, 21 november 2008 en 19 december 2008, wordt opgeheven.

Brussel, 2 december 2011.

De minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS